

VASARNAP

SZABADSAG MAGAZINE SECTION

VASÁRNAP

A "SZABADSÁG" SZÉPIRODALMI
MELLÉKLETE.

SUNDAY MAGAZINE

of the oldest established and largest Hungarian
Paper in the United States.

Editor DR. ANDREW CSERNA szerkesztő.

Edited and
Published at

Szerkesztőség
és kiadóhivatal

700-710 HURON ROAD, CLEVELAND, OHIO

Az olasz fascisták

legutóbbi fegyvertényei közül kettőnek van nagyobb jelentősége: Genovában megszállták a fascisták a Palazzo San Giorgio-t, amelyet sokat emlegettek nemrég, hiszen itt nyitotta meg Facta miniszterelnök a genovai értekezletet, és itt szólította fel Lloyd George Amerikát — Európa felfedezésére, revanche gyanánt azért, hogy a genovai Kolumbusz fedeztse fel Amerikát. A Palazzo San Giorgio-ra nem azért haragudtak a fascisták, mert hajlékot adott az európai konferenciának, hanem azért, mert itt van az autonóm kikötői igazgatóság hivatala.

A KIKÖTŐI igazgatóság már évek előtt megállapodott a szakszervezetekkel, hogy csak szervezett munkásokat fog a kikötői munkák elvégzésére alkalmazni. Ezt a szerződést kifogásolták a fascisták, nem csupán azért, mert saját embereik és a katolikus szervezetek tagjai így elestek a kikötői munkától, hanem azért is, mert túlságosan magasnak tartották a genovai szakszervezetek által eredményesen követelt munkabérekét. Ezek csakugyan magasabbak voltak, mint a Földközi-tenger bármelyik más kikötőjében: és ez a genovai kikötő forgalmának csökkenésére vezetett. A Palazzo San Giorgio megszállásával a fascisták csakugyan elérték a kívánt célt. A kikötői igazgatóság felbontotta a szakszervezetekkel kötött megállapodást, és ezentúl a politikai hovatartozásra való tekintet nélkül fog a kikötői igazgatóság munkásokat alkalmazni.

A MILÁNÓI városházának, a híres, régi Palazzo Marinonak megszállására a fascistáknak az a nézete adott okot, hogy a polgármester és a városi tanács nagyon drágán adminisztrálnak. A milánói képviselőtestületben ugyanis szocialista többség ül és így a városi üzemek munkásai elég jelentékeny bérvajítást tudtak elérni, mire fizetésemelést kértek és kaptak a városi tisztviselők is. Ez nem maradhatott következmények nélkül a milánói városi adókra és ezért látták szükségesnek a fascisták, hogy a tőlük megszokott nyomatékos formában fejezzék ki tiltakozásukat az adóemelések ellen. A genovai és a milánói sikeres akcióknak az ad jelentőséget, hogy az egyik és a másik nagy észak-olasz városban igen erősek voltak a szocialisták, amit eléggé bizonyít többségre emelkedésük a milánói városházában: és most mégis mind a két helyen érvényesíteni tudták akaratukat a fascisták olyan kérdésekben, amelyek hatalmi szempontból is igen fontosak a szocialistákra nézve. Amilyen hiba volna lebecsülni azt a tényleges hatalmat, amely még ma is az olasz szocialisták kezében van, épp oly kevéssé lehet kétségbevonni azt, hogy legalább átmenetileg nagyon meglazult az olasz szocialista tábor organizációja.

AZ 1919 novemberében megejtett választásokkal a szocialisták döntően nagy sulyra emelkedtek a Montecitorio-n, és az olasz kormányoknak egy sora a szocialista képviselők szavazatától függött. De az olasz szocialista párt kiméletlen testvérharcokra tékoztatta el ezeket az éveket és a pártion belül kiéleződött ellentétek következtében sikertelenek maradtak azok az ismételt kísérletek, amelyek a kormánybalépésre próbálták birni a szocialistákat. Ugy látszik, hogy a szocialista párt taktikájának meddősége az elmúlt években ritkította meg a párt sorait és bontotta meg egy időre a hosszú időn át igen erőteljes pártszervezetet.

Egy kis anekdota

lett most népszerű Németországban. Két fivér örökölt egy év előtt tizezer tizezer márkát. Az egyik rendes, takarékos ember volt, és a takarékpénztárba tette a pénzt, a másik könnyelmű fráter: és bort vásárolt a tizezer márkáért. A könnyelmű fivér megitta a bort, a rendes fivér rajtaült a takarékpénztári könyvecskéjén. Egy év múlva találkoztak azután és kiderült, hogy a takarékos fivérnek tizezer márkája van, a könnyelműnek pedig harmincezer, mert ennyit kapott az üres üvegekért... Ez a vidám és mégis szomorú anekdota könnyen lehetett népszerűvé, mert Németországban ma egy cipőtalpalás kerül annyiba, mint nyolc-tíz nap előtt egy pár vadonatúj cipő. Egy huszszavas sürgöny Németországból Angliába olcsóbb, mint a távirat minden egyes szava Angliából Németország felé: a német posta ugyanis még nem emelte fel a tarifát a márka újabb leromlása óta. Hétfőtől kezdve nyolc márka egy jegy a berlini villamosvasúton, de a nyolcmárkás jegyeket csak kiméletből vezették be a közönség iránt, mert nem akarták egyszerre öt márkáról tíz márkára emelni a jegy árát. És a tizmárkás villamosjegyeket csak akkor léptetik érvénybe, ha már megszokták a nyolcmárkás jegyeket. A német pénzügyi és gazdasági helyzet szempontjából igen aggályos a vasiparnak és a posztóiparnak az az eljárása, amellyel most hétről-hétre emeli az árakat annyi százalékkal, a hány százalékkal a dollár emelkedett Berlinben. Az ilyen eljárás nagyon alkalmas arra, hogy a belföldi piacon stabilizálja a márka árfolyamának legmélyebb pontját és ezzel lehetlenné tegye a márka feljavulását, vagy sulyos krízishez vezessen akkor, ha mégis javul a márka. Mert hiába esett ma a dollár egészen 1400 márkáig, a 2400 márkával elért legmagasabb árfolyam után a kereskedő nem fogja leszállítani a magasabb dollárkursus napjaiban drágábban vásárolt portékájának árát.

Napoleon bigámiája

EZERNYOLCSZAZÓT novemberében vonult be Napoleon először Bécsbe. Eleinte a Burgban akart lakni, később azonban megváltoztatta szándékát és a schönbrunni kastélyban szállt meg. Itt ismerkedett meg egy tüzezségi felügyelő nevelt leányával, Krausz Éva Lucia Cecilia Viktória

Emiliával. Ehez a nőhöz való viszonyáról közöl most egy bécsi történelmi tanulmány olyan részleteket, amelyekről a Napoleon-irodalom eddigi dus anyagában eddigelé semmi adat sem foglaltatott.

EMILIA akkor a legszebb bécsi nők közé tartozott és szépsége Napoleont annyira elbájolta, hogy az említett bécsi történelmi tanulmány szerint, a francia császár bécsi szerelmét oltarhoz is vezette, noha akkor még nem bontották fel Jozefinnal kötött házasságát.

SCHÖNBRUNNBÓL Napoleon Münchenbe ment mostohafiának, Beauharnais Jenőnek esküvőjére, Emilia asszony is elkísérte oda, de Münchenben a háttérben kellett maradnia, mert az esküvőn megjelent Jozefin császárné, 1806 január végén a császári pár visszatért Franciaországba. Emilia asszony utánuk utazott, de Párisban is csak visszavonult életet élhetett. Midőn Napoleon ez év júniusában hadbavonult, Emilia asszony férfiruhában követte őt és résztvett a jénai csatában, sőt együtt vonult be Napoleonnal Berlinbe.

ETTŐL fogva Emilia minden hadjáratban a császár mellett volt, aki gondoljai és háborus fáradalmi közepett nála keresett pihenést és szórakozást. 1808-ban együtt mentek Spanyolországba, 1809 május 10-én pedig újra együtt találjuk őket Schönbrunnban. Jellemző, hogy Emilia itt a kastélyban kapott szállást, míg Napoleon egy másik barátnője, Waleska grófnő, akitől a császárnak fia is született, magánlakásban lakott.

EZ ÉV októberében Napoleon elhagyta Bécsbe és miután előzőleg Jozefinnal való házasságát felbontotta, az osztrák Mária Lujza főhercegnőt feleségül vette. Emilia most sokáig nem szerepelt és csak az orosz hadjárat idején jelenik meg ismét. Részt vesz a moszkvai rémnapokban és hűséges társa a császárnak a berezina-i visszavonulás alkalmával. Napoleon bukása után azonban eltűnik és nem szerepel többé sem a császár életében, sem a történelemben.

NAPOLEON négyszáznolcvanezer forintot deponált az Angol bankban Emilia számára, aki ebből az összegből huszezer forint kamatot kapott. A császár halála után Emilia egy salzburgi orvoshoz ment feleségül, majd később elszegényedett és öreg napjaira madarakat, kutyákat, majmokat, maeszkákat tartott, úgy hogy a salzburgiak kutyagrófnőnek nevezték.

EDDIG szól Napoleon legújabb felfedezett szerelmének története, melyről a bőséges Napoleon-irodalom idáig mit sem tudott, úgy hogy e történetnek legalább egy részét joggal vonhatjuk kétségbe. Nem valószínű ugyanis, hogy a császár bigámiát követett volna el, amikor célját enélkül is elérhette és elérte.

Fog
leg

nek. a
volt ke
van és
neki és
hogy m

Lujza

Már per
a hitel
az éksz
büszkén
burg F
ru előtt
szesedé

egyezt
nyal a
liócska
és el is
történt.

A

szetese
herceg
wig hol
császár
ta el. A
rint leg
hogy m
rint is ó

A

gános
őreg as
5 erről
német
télyho
ján osz
és meg
jelenté
tani. E

szárneja

teletem

"Le

immár o

a közvet

A k

kat, mi

dani a

hogy Ha

a meses

hogyant

mare ka

boru ut

az az es

nagy

hogy

tudta

Amerika

Józsefet

vénben

csapatok

Sarolta

je rész

agyonle

rolta re

Ur

várkaste

a vagy

örökölm

leánya.

bert, a

vagyom

mert S

Fog-e újra örökölni Lujza, Európa leghiresebb pazarlója

Lujza hercegnő

LUJZA hercegnőről szól az ének. Lipót volt belga királynak extravagáns és sokat emlegetett leányáról, akiről, akinek a szokásairól, kalandjairól a lapok már annyit irtak, akit általában Európa egyik leggazdagabb asszonyának vélték, aki azonban sokáig meglehetősen szűkösen volt kénytelen élni Bécsben. Jelenleg Párisban van és ismét van pénze bőven. Ismét hiteleznek neki és amint alább látni fogjuk, van okuk, hogy miért.

Lujzának immár megvannak az ékszerei. Már pedig ha az ékszerek megvannak, akkor a hitel is megvan. Ha Lujza bajban van, akkor az ékszerek zálogban vannak. Most azonban büszkén viseli azokat a hófehér nyakán a Koburg Fülöp hercegnek elvált felesége. A háboru előtt elhalt atyjának hagyatékából való részesedésére nézve tizenkét millió frankban egyezett meg annak idején a belga kormányval a hercegnő. Ebből az összegből négy milliókat még a háboru előtt sikerült felvennie és el is költenie. Ekkor azonban egy kis baj történt. Eljött a háboru.

A háboru alatt a belga kormány természetesen nem volt képes eleget tenni a pazarló hercegnő kívánságainak. Ekkor Lujza a shelig-holsteini hercegi párnak, Vilmos volt német császár sógornőjének a vendégszeretét fogadta el. A hercegi pár jó volt Lujzához, sokak szerint leginkább azért, mert már akkor híre járt, hogy még egy hatalmas, amerikai arányok szerint is óriási örökség vár rá.

A háborusújtotta Belgiumnak egyik magános várkastélyában élt és él még ma is egy öreg asszony. Körülötte dühöngött a háboru és ő erről mit sem tudott. A háboru alatt Schmitz német kapitány érkezett csapatával a várkastélyhoz. Meglepetve látta, hogy annak kapuján osztrák címer van. A falán osztrák zászló és még egy másik zászló, amelynek, mivoltát, jelentőségét a kapitány nem tudta megállapítani. "Ez a várkastély Öfelségének Mexico császárnéjának a kastélya", — mondották neki.

— "Ugy", felelte a kapitány, "akkor tisztelemet teszem, de nem maradok benn soká." "Lehetetlen," felelte a kapuőr. "Öfelsége immár ötven éve beteg. Senkit sem fogad, csak a közvetlen környezetét."

A kapitány nem akarta hinni a mondatokat, mire a kapuőr kénytelen volt neki elmondani a történelmi eseményeket. Elmondotta, hogy Habsburg Maximilián hogyan vette nőül a mesés Saroltát, Lipót belga király leányát, hogyan éltek boldogan a Trieszt melletti Miramare kastélyban, amíg az amerikai polgárháboru után III. Napoleonnak és Ferenc Józsefnek az az eszméje nem támadt, hogy Mexikóban nagy császárságot létesítsenek. Elmondotta, hogy Maximilián, mint mexikói császár nem tudta megnyerni a népének szeretetét, hogy Amerika figyelmeztette Napoleont és Ferenc Józsefet, hogy a Monroe elv még mindig érvényben van, aminek következtében az európai csapatokat visszavonták Mexikóból. Hiába járt Sarolta Európában könyörögni segélyért a férje részére. Maximiliánt elfogták és a mexikóiak agyonlőtték. Az akkor alig huszonöt éves Sarolta rettenetes fájdalmába beleőrült.

Ugyanez a Sarolta lakik ott a fentemlített várkastélyban. És általános az a vélemény, hogy a vagyonának nagyrésztét Lujza hercegnő fogja örökölni, míg a többi Stefánia, Lipót másik leánya, aki Lónyai Elemér gróf felesége és Albert, a jelenlegi belga király. Már pedig ez a vagyon nagyon tekintélyes, még dollárokból is, mert Sarolta már akkor nagyon gazdag volt,

amikor férjhezment és azóta a vagyona nagyon is felszaporodott.

Az orvosai szerint egyre javul az elméleti állapota. Azt hiszik, hogy hamarosan végrendeletet is csinálhat. Ez pedig, a mint mondják, Lujzának óriási hasznára válik.

Lujza hercegnő különben Európában ismert a rettenetes pazarlásáról. Szinte megszámlálhatatlanok azok a milliók, amelyeket eddig is elpazarolt. És mindig tele volt és most is tele van adóssággal, noha a volt férje, Fülöp herceg még a válóper folyamata alatt is urimódon gondoskodott róla. Jelenleg vagy huszonhét millió frankra becsülik az adósságát. Azonban szívesen hiteleznek neki, mert biztosra veszik azt, hogy Saroltától óriási összeget fog majd örökölni.

Sokszor volt nagy pénze Lujzának és közben sokszor "meg volt törve". Azonban olyan csodálatos érzéke van az anyagi ügyekhez, hogy mindig tudott a pazarlásaihoz, az extravaganciáihoz pénzeket szerezni. Az uzsorások nagszerűen kerestek rajta és valószínűleg még nagszerűbben fognak keresni majd.

Szóval jó kezekbe jut a Sarolta hagyatéka. Jó kezekbe abban az értelemben, hogy a vagyonnak nem lesz alkalmat továbbra is gyümölcöszni, hanem szépen át fog majd lassanként, illetve nem is olyan lassanként, menni a közforgalomba.

Erről Lujza egész biztosan gondoskodni fog. Az uzsorások már dörzsölik is a kezeiket és fenik az aranyfogaikat a jó préda után.

Az örült Sarolta hercegnő, Maximilián özvegye.

viszo-
ténelmi
melyek-
dus
lat sem

csi nők
Napo-
az emli-
szerint,
mét ol-
hég nem
házas-

n Mün-
afiának,
re, Emi-
le Mün-
aradnia,
Jozefin
n a csá-
rszágba.
de Pá-
tet élhe-
niusában
érfiruhá-
énei csa-
apoleon-

n hadjá-
vult, aki
nai köze-
szórako-
Spanyol-
pedig új-
önbrunn-
tt a kas-
Napoleon
a grófnő,
született,

n elhagy-
leg Jozef-
bontotta,
hercegnőt
st sokáig
sz hadjá-
Rész-
n és hü-
berezinai
Napoleon
k és nem
életében,

lcvanezer
gol bank-
öl az ösz-
matot ka-
milia egy
feleségül,
és öreg
t, majmo-
y hogy a
nevezték.

egújabb
történe-
on-iroda-
gy hogy e-
zét joggal
valószínű-
amiát kö-
t enélkül

A hiúság vásárának beteges tolvajjai

15.000 bolti tolvajnö egy évben New Yorkban. — Akik nem tudnak ellenállni a tulerős kísértésnek. — A nap bizonyos óráiban. — Leküzdhetetlen vágy azután, amiért nem kell megfizetni. — Asszonyi irigység és féltékenység. — Az áruházak detektívkar. — Ugyes elárítónők. — Négy fajta asszony a hiúság vásárán. — A tiltott gyümölcs édessége. — Miért lesznek a leányok és az asszonyok bolti tolvajokká. — Az emberi élet törvényei. — Kisértés és alkalom. — A női lélek rejtelméi.

TÖBB, mint ezer asszonyt tartóztatnak le bolti tolvajlásokért csupán egy év leforgása alatt egy new yorki áruházban. S több, mint a felét e tolvajoknak ítélte börtönre az igazságszolgáltatás. A többieket vallomásra kényszerítették és ezután büntetés nélkül szabadon bocsátották. Ha elgondoljuk, hogy New Yorkban legalább még egy tucat hasonló áruház és a kisebb boltok százai alkotják a hiúság hatalmas vásárát, akkor némi fogalmat alkothatunk magunknak arról, hogy mennyi is voltaképpen a bolti tolvajlásokért letartóztatottak száma. Ebben az egyetlen üzletben három tolvajt fogtak el naponként átlagosan s így az egész városban legalább is ötvenet, ami az egész év idejére átszámítva 15.000 bolti tolvajt jelent. Ha az előbbi arány helyes, ugye szerencsétlenek közül 8.000 került a börtönbe.

Annak az áruházak fődetektívje, amelyben az ezernél több tolvajlás történt egy év alatt, rendkívül érdekes módon írta le legutóbb a bolti tolvajok jellemét a tolvajlások indító okait és körülményeit.

"Eseteink kilencvenöt százalékát asszonyok teszik ki" — mondta a detektív — "mert ha férfiak lopni akarnak, akkor nem mennek áruházakba. S ha mégis megteszik, ennek az oka csaknem állandóan az, hogy asszonyoknak olyas valamit kívánnak adni, amit megvásárolni a maguk pénzén sehogy sem tudnak. Férfiak ritkán lopnak a maguk számára, akkor is legfeljebb egy órát. A férfiak, ugylátszik, erősen vonzódnak a zseborákhoz."

"Azok az asszonyok, akik a legtöbb zavart okozzák, háromféle osztályból kerülnek ki. Az első, a hivatalos tolvajok osztálya. A második, a férjezetlen munkás leányoké. A harmadik pedig, a középosztály asszonyaié, akiknek nincs más okuk a tolvajlásra, mint az, hogy semmiért akarnak jutni valamihez. S meg kell jegyezni, hogy e három osztály közül a zavar legkisebb része írható a hivatásos tolvajnök számlájára."

"A nap bizonyos óráiban és fél-ünnepeken, mint szombat délutánokon, az üzlet zsufolásig megtelik fiatal asszonyokkal, akik között tulnyomó számmal vannak a fix fizetésű női alkalmazottak. Ilyenkor erősen résen kell lennünk, mert néhányan e leányok közül ellenállhatatlan vonzódást éreznek a harisnyák, a bluzok, a zsebkendők, a keztyűk, a parfümök, és a divatos ékszerek iránt. De egyébként ezek elemelnek mindent ami csak elképzelhető."

"Sok férjes asszony is ugyanezen tárgyak iránt vonzódik, de ezek ezenkívül szeretik házi berendezésüket is ingyen kielégíteni. A háztartási cikkek azonban mindenkor csupán másodsorban kerülnek szóba. Az ezekből az osztályokból kikerült asszonyok mégis leginkább a hiúságukat legyező tárgyakat lopják el."

"Tulajdonképpen könnyű meglátni, hogy mi folyik a férjes asszonyok között. Két ilyen feleséget vegyünk például, akik közel laknak egymáshoz és férjeik közel azonos bért keresnek, de az egyik asszony állandóan elegánsabb, fényűzőbben él és öltözik, mint a másik. A dolog magyarázata nagyon is egyszerű, hiszen az elegánsabb és fényűzőbb asszony hetekint kétszer jár bevásárolni s amíg egy dolgot megvesz, kettőt lop. Előbb-utóbb természetesen rajtacsipik és megszégyenítik. De közben a kevésbé elegáns és fényűző asszonyt az irigység és a féltékenység emészti. Azután kísértésbe kerül valamelyik üzletben s ellop valamit, amikor azt hiszi, hogy senki sem látja. Természetesen látják, természetesen elfogják, amint el akarja hagyni a boltot. Azután jön a meghurcoltatás, az igazságszolgáltatás s végül, esetleg, a börtön, esetleg a családi katasztrófa."

"A gyárakban és üzletekben dolgozó leányok hasonló körülmények között kerülnek kísértésbe s hasonló módon éri őket is a szerencsétlenség. Vannak leányok, akik csak annyit kerestek, mint a nővéreik s mégis elegánsabban

öltözködnek és fényűzőbben élnek náluk. Az ilyen leány gyakran eldicsekszik azzal, hogy ha meglát valamit ami tetszik neki, egyszerűen elemeli. A többiek eleinte elszörnyűködnek, de azután némelyiknél a kísértés oly erőssé válik, hogy csakhamar utánozni kezdi büszkélkedő társát s a borzalmas következmények gyorsan a nyomában vannak."

"Azokat az asszonyokat és leányokat, akik csábítást éreznek magukban a tolvajlásra, figyelemztetni kellene, hogy sokkal kisebb a rajtakapást elkerülő lopás esélye, semmint gondolnák. Minden üzletnek meg vannak a maga egyenruhás detektívjei s mellettük a közönségesen öltözött férfi és női detektívjei, akiket a bűnözésre hajló asszony nem tud megkülönböztetni az eladólanóktól, vagy a vevőktől. Ehhez járul még, hogy a hivatalnokok is mind résen vannak s hogy a mi női

Kétségkívül a detektívnek nagyjában igaza van, mert ellenállhatatlan hajlam vezet az embereket afelé, hogy valamit kapjanak semmiért. Az örökké mozgó gép, a perpetuum mobile, ennek a nagyon is nyilvánvaló vágyának egyik szimbóluma. Egy gép, amely több erőt ad ki, mint amennyit bele fektethetünk, vagy még inkább egy gép, amely semmiből teremt hasznos munkát. De mennyire ellenkezik az ilyen örökké mozgó a természet törvényeivel, épp úgy ütközik a társadalom törvényeibe, hogy megfelelő ellenérték nélkül, munkából származó jövedelem nélkül juthassunk munkával alkotott tárgyak birtokába.

De az emberben oly melegen gyökerezik ez a tunyasági, lustasági ösztön, amelyet talán még első eredetéből hozott magával, hogy teljességgel kiirthatatlan belőle. A női tolvajok nagy tulnyomó számának magyarázatára az a hatalmas változás is szolgálhat, amely a nő társadalmi elhelyezkedését a legutóbbi évtizedekben egészen új körülmények közé juttatta. Az asszony, aki eddig otthonának és gyermekeinek élt, elhagyta az otthon biztonságát, elhagyta a gyermekei állandó felügyeletét és nevelését s kilöködött a gyárak, az üzletek, a legkülönbözőbb emberi vállalkozások külső és sokkal bonyodalmasabb, idegfejesítőbb munkájába. Az asszonyról eddig a férfi gondoskodott s ma egyszerre meg kell tanulnia, hogy maga tartsa el magát.

A munka nehéz, keserves, idegölő és az öröklött hajlamokhoz mérten egészen szokatlan. Viszont a társadalmi helyzet átalakulása sem változtathatta meg a nő alaptermészetét, amely lényegénél és öröklött tulajdonságainál fogva inkább külsőségek, a megjelenés, az öltözék harmóniájának és szép ségének kidomborítására hajlja a leányainkat, az asszonyainkat. Az egyszerű életfenn tartás mellett ez előtt ezt is a férfi szerezte meg az asszonyának, míg ma a feminizmus korában az asszony vállalta, hogy maga szerzi meg magának a szépsége és lényegének eszközeit. A feminizmus eszméje könnyű, a vállalkozás sem nehéz, az egyedül nehéz valami, az eszmének végrehajtása, a vállalkozás keresztülvitele. Ez az, amin sok nő ereje megtörik és az erőtlenség tudatát, vagy csak éppen tudatalatti sejtését rögtön követik a vágyak az erőfeszítés nélkül való érvényesülésre. A sikertelenség árnyékában tüstént felemelik a hangjukat azok a társadalomellenes vágyak és hajlandóságok, amelyeket eredendően az emberben de amelyeket a sikeres élet elégedettsége és öröme háttérbe szorítanak. Vegyük még ehhez korunk házassági életének oly gyakori sikertelenségeit, az otthon sivárságát és feldultságát, vegyük hozzá a tolvajlásra kínálkozó alkalmak óriás megszapordását — s akkor körülbelül eljutunk, oda, hogy megközelítő képet alkossunk magunknak a bolti tolvajnök lelkében lejátszó folyamatokról, amelyek végeredményben a bűnözés felé hajtják őket.

Tisztában vagyunk azzal, hogy távolról sem merítettük ki az összes lelki okokat a bűnözési járvány terjedésének magyarázatára. Szerepet játszik ebben kétségkívül az is, hogy a hiúság örök vására sohasem kínálta portékáját olyan csábító nyíltsággal, annyi kiabáló reklámmal és annyira remekül diszlegett kirakatokkal. Tulerős a csábítás, túl sok a hívó szó, tulajdonképpen szép az áruk kitergetése, semhogy ellenállhasson nekik az, akinek ellenálló képessége bármilyen okból csak egy kevésbé is meggyengült.

S itt lehetne rámutatni arra a körülményre, amelyet a lélektan és az elmegyógyászat egyre követelőbb erővel tár a közvélemény és az illetékes hatóságok elé. A bűnözés, a legújabb tudományos kutatások ezt bizonyítják, nem egyszerűen erkölcsi, vagy társadalmi kérdés, hanem ezekkel egyidejűleg egészségügyi, orvos-

(Folytatás a 8-ik oldalon)

detektívjeink a mi eladó leányainkból kerülnek ki."

"Az ügyes eladó leány, aki néhány hónapot szolgált valamelyik üzletben, az első pillanatra meg tudja mondani, hogy a vevő mi járattal van. Minden nő voltaképpen e négy csoport egyikébe tartozik. Vagy azért jön a boltba, hogy agyonüsse az idejét, amíg a barátjaira, vagy az előadás kezdetére vár és akkor olyan dolgokat néz meg, amit eszé ágában sincs megvásárolni. Vagy megfizetett vevő, akit valamilyen más áruház küldött hozzánk, hogy kitudja a mi árainkat. Vagy valóban vásárolni akar. Vagy végül, azért jött, hogy lopjon valamit. A mi tapasztaltabb leányaink ugyszólván sohasem tévednek osztályozásukban. Természetesen, ha az eladó leány gyanút fog a vevőre, ugy azt éber szemmel tartják, amíg el nem hagyta a boltot. Ha pedig ellop valamit, akkor elfogjuk, amint ki akar lépni az ajtón s nem sok könyörületet pazarlunk rá."

"Visszatérve a bolti tolvajlások indító okaira, azt kellene mondanom, hogy a hivatásos tolvajokat nem tekintve, itt csupán egy ok szerepel. Mind ezek az asszonyok semmiért akarnak valamit. Sokan közülük megengedhetnék maguknak, hogy megvásárolják azt, amit kívánnak, a pénzüktől megválni azonban nem szeretnek. Emellett kétszeresen értékesnek érzik a tárgyat, ha elvihették s meg sem fizettek érte. A "semmiért valami gondolata" csaknem az egész emberiséget megfertőzte, de különösen elhatalmasodott a boltok női tolvajain."

New keio
T
A
cia forrad
tett külfö
re rug azo
ma, akik e
pontjain
pi kenyer
akiknek s
bizony a
örült anna
a bolsevik
Ezekr
gü, finom
nak egy te
jait is s
ban ezidős
menekült t
gélybizotts

vajjai

nap bizonyos áruházak de- lesznek a leá- rejtelmei:

vnek nagyjában lan hajlam vezetí mit kapjanak sem- a perpetuum mobi- rnyaló vágynak amely több erőt tethetünk, vagy semmiből teremt íre ellenkezik az zset törvényeivel, lom törvényeibe, nélkül, munkából thassunk munká- a.

legen gyökerezik ón, amelyet talán agával, hogy tel- A női tolvajok gyarázatára az a t, amely a nő tár- utóbbi évtizedek- közé juttatta. Az thonának és gyer- ta az otthon biz- gyermekei állan- evelését s kilökö- tetek, a legkülön- zások külső és bb, idegfejlesztőb nyról eddig a fér- a egyszerre meg- aga tartsa el ma- t.

munka nehéz, ke- rves, idegölő és az öklött hajlamok- z mérten egészen okatlan. Viszont társadalmi hely- t átalakulása sem áltoztathatta meg nő alaptermésze- t, amely lényegé- l és öröklött tu- donságainál fog- inkább külsősé- s, a megjele- s, az öltözék har- niájának és szép- zének kidombo- ására hajtja a nyainkat, az asz- nyainkat. Az yszerű életfenn- tás mellett ez- tt ezt is a férfi- rezte meg az zonyának, míg a feminizmus ában az asszony- lalta, hogy ma- szerzi meg ma- zépsége és lénye feminizmus esz- nehéz, az egye- k végrehajtása, z az, amin sok ég tudatát, vagy rögön követik rülő érvénye- kában tüstént társadalomle- melyek ereden- yeket a sikeres áttérbe szorítá- k házassági éle- it, az otthon sí- k hozzá a tol- ás megszaporó- unk, oda, hogy gunknak a bol- folyamatokról, zés felé hajt-

hogy távolról okokat e bünö- rázatára. Sze- az is, hogy a lta portékáját iabáló reklám- zett, kirakatok- nívó szó, tulsá- semhogyl ellen- álló képessége é is meggyen-

körülményre, gyászat egyre ény és az ite- a legujabb tu- ják, nem egy- i kérdés, ha- ügyi, orvos- on)

Orosz menekültek Amerikában

New Yorkban ötezerre rug az orosz arisztokrata menekültek száma. — Miből tengetik életüket? — Az előkelő színésznő sorsa. — A grófnő, aki francia nyelvelkéket ad. — Egy arisztokrata özvegye, aki szakácsnő. — Tábornok, aki dolgozik. — A regényes mult s a munkát követelő jelen. — Miben reménykednek a menekültek?

BOLSEVIZMUS sok minden féle érdekes és kevésbé érdekes eseménnyel árasztotta el a világot. Minden forradalomra lehet ezt azt állítást alkalmazni, de talán semelyikre sem olyan nagy mértékben, mint az orosz forradalomra, gyermekére, a bolseviz musra és következményeire.

A francia forradalom alatt számos arisztokrata külföldre menekült s igyekezett úgy ahogy a maga részére egzisztenciát biztosítani. De a francia forradalom annyi arisztokratát nem kergetett külföldre, mint a szovjetkormány. Tízezrekre rug azoknak az orosz arisztokratáknak a száma, akik ezidőszent a földkerekség különböző pontjain találkozhatnak s igyekeznek a mindennapi kenyerükről gondoskodni. Vannak olyanok, akiknek sikerült vagyona elmenekülniök, de bizony a javarésze pénztelenül menekült el s örült annak, hogy ép bőrrel sikerült kikerülnie a bolsevik karmok közül.

Ezeknek a tagadhatatlanul nagyműveltségű, finom kulturájú, előkelő nevelésű oroszoknak egy tetemes százaléka elérte Amerika partjait is s New Yorkban telepedett le. New Yorkban ezidőszent vagy ötezer orosz arisztokrata menekült tartózkodik. Egy részük az Orosz Segélybizottság könyöradományából él, de a nagyobb része munka után néz s bizony, a kenyeret megszerzendő, nem válogatós a munkában.

Érdekes cikkben számol be erről a különleges eseményről és helyzetről Natalie de Bogory, aki jól ismeri az előkelő orosz menekülteket, azoknak az amerikai életét. Az alábbi cikk az ő leírásának kivonata.

Ha egy előkelő amerikai család otthonában mostanában egy csoportot hoz valaki egy Department Store megbízásából s idegen-szerű akcentussal beszél az angol nyelvet, mozdulatai azonban előkelőek, — valószínű, hogy az illető orosz arisztokrata menekült s valamikor jobb napokat látott. Jó lesz betekinteni a gothai almanachba, mert nincs kizárva, hogy ott rá lehet akadni a névre, hogy nevének előkelő nemzetközi hangzása van.

Azok az idők bizony elmúltak, amikor ragyogó öltözeti, gyémántdiszes orosz grófok és előkelő mozdulatu, elegáns orosz grófok Monte Carloban vagy Párisban szórakoztak. A multban az volt a hírnevük, hogy gond nélkül költötték el a pénzt, kedvesek, barátságosak, lekötelő modoruk és könyvelmük voltak. Tudtak finoman mulatni. Most? Most bizony saját magukra vannak utalva s a világ ért-

hető érdeklődéssel nézi ama törekvésüket, hogy a saját lábukon álljanak meg, hogy saját maguknak meg keressék a kenyerüket. Nehéz munka. Vajjon hogyan csinálják?

Farmokon dolgoznak és hotelekben; sofőri munkára vállalkoznak; mindenféle munkát elvállalnak, csak hogy megélhessenek. A jóakarát meg van bennük, ha munkájuk eredménye nem is mindig sikeres.

Vajjon a Broadway moguljai közül ki nem halotta Anna Souverina nevet, aki valamikor milliósorsú volt s most, mint színésznő, Allan Polleck egy felvonásában lép fel? Apja Oroszország egyik legnagyobb és legtegentélyesebb újságjának alapítója volt a forradalom előtti időkben s azt mondják, hogy amikor férjhez ment, apja hozományképpen lapja egy oldalának évi hirdetési árát adta neki.

Anna Souverina mindennel rendelkezett, amit csak szeme-szája megkívánt. Amikor az a becsúgy virágzott fel benne, hogy színésznő akar lenni, akkor apja színházat építtetett a részére az orosz fővárosban s Souverina Olaszországba és Franciaországba utazott, hogy művészetét tökéletesítse. Híressé vált ama estélyek révén, amelyeket barátai részére rendezett s finom izlésű, drága ruháiról regéket meséltek Petrogradon. Autombiljai voltak és drága szőrmei, gyémántjai és finom lovaslót két gyermeke is volt, akiket távol tartott a színpad világitól s akik egy angol nevelőnő ellenőrzése alatt állottak.

Aztán kitört a forradalom. Amikor a tömeg még diadallal ordította a nevet, a színpadról, a Kaméliás hölgy sárga ruhájában, elsőkött. Sikerült átjutnia Finnországba, ahol mindaddig maradt, amíg a tömeg láza némiképpen csökkent. Majd Sibirán át visszatért Petrogradba ékszeréiért és gyémántjaiért.

— Nem vittem magammal sokat — mondta — csak amire szükségem volt, mert abban reménykedtem, hogy pár hónap elteltével visszatérhetek otthonomban.

De évek teltek el s Anna Souverina még mindig az Egyesült Államokban tartózkodik. Japánban is volt, s San Franciskóban egy tánciskolát vezetett. De az ékszeréit és szőrmeit pénzre kellett váltani, ez a pénz röviden elillant s akármennyi jóakaratot tanusit is a new yorki orosz nép, orosz színházat képtelen fenntartani. De Souverinában van bátorság és merész.

A színésznő tehát amerikai színpadon próbálkozott. Neki az a szerencséje, hogy mégis van hivatása s annak és abból igyekszik élni.

A szomorú azonban az, hogy az orosz menekültek javarésze semmiféle hivatással sem rendelkezik. S ennek tetejébe a legtöbb rokant s fizikai munkára képtelen. Vagy a háboruban sebesültek meg, vagy a forradalomban, s az ilyen hátránok ellenére is úgy ahogy gondoskodni tudnak magukról, ezek az arisztokrata menekültek.

Jellemző az Elena Tyshkiewitch grófnő esete. Férje elvesztett a forradalomban, vagyona is odaveszett, tehát valamiképpen gondoskodnia kellett magáról. Végigyalogolt dél Oroszországon, elérkezett Konstantinápolyba, majd Berlinbe, onnan Párisba s innen New Yorkba. Közben abból tartotta fenn magát, hogy francia nyelvelkéket adott. New Yorkban eleinte mint nevelőnő tengette életét, most pedig himzéket készít az orosz Segélybizottság részére, az orosz templom basementjében, az ötödik avenue és a kilencvenhetedik utca sarkán. Ez bizony nagy ellentét azzal a multtal, amikor hatalmas birtokai voltak s a szolgák serege állt

a rendelkezésére. Az átlagos heti keresete tizenöt-husz dollár. De boldog, mert meg tudja keresni a kenyeret.

És sokan vannak a hozzá hasonlóak.

Érdekes a harlemi orosz ház, amely az Orosz Segélybizottság vezetése alatt áll s amelyben ráakadtam egy csomó orosz menekültre. Tragikus volna a sorsuk, ha ők maguk nem bírnak elegendő humorral, hogy a mosolyogni valót is ne lássák életükben.

A ház vezetője egy Leonid Tzolle nevű orosz ezredes, aki a háboruban ismételtlen is kitüntette magát. Bátor viselkedéséért őt érdemrendet kapott. A hatodikát bejelentették neki, de nem kapta meg, mert közben a cári Oroszország megszűnt létezni.

Alkalmazottak nincsenek a házban, mert hiszen mindenki hajlandó munkára. Vladimirov tábornok, a balti flotta parancsnoka, a mosás felügyelője a házban; a házmester Andrejev ezredes, a híres orosz aviatikus, aki a háboru alatt egy csomó német repülőgépet szállított le a földre. Egyébként megsérült a háboru alatt.

A szakácsnő szerepét Irene Ivanovna tölti be, az orosz külügyminiszterium volt magasrendű tisztviselőjének felesége. A férje abból él, hogy egy kis zenekarban hegedül. Irena Ivanovna, az ószhaju asszony, valósággal anyáskodik a menekültek körében.

Irena Ivanovna jó szakácsnő, s kevés rendelkezésére álló pénzével is igyekszik jó ételt főzni az egész orosz ház lakóinak.

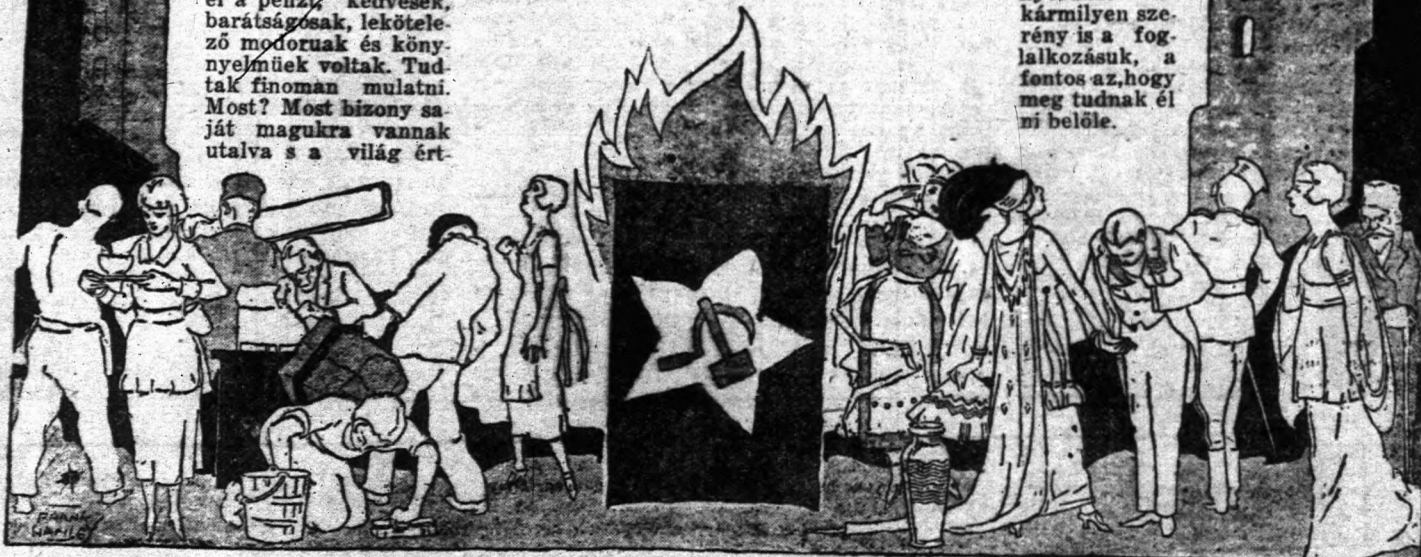
Alig van vendéglő, kávéház, s hasonló hely New Yorkban, ahol valamelyik orosz menekült ne dolgozna vagy ne dolgozott volna. A negyvenhetedik utcában dolgozott, mint pincérnő, Mme Annichkova. Kedves, művelt asszony, akinek kedvéért sokan mentek a vendéglőbe. Most egy farmon dolgozik s a vendéglő látogatóinak száma erősen csökkent. Mme Annichkova egy rendkívül gazdag orosz vasutómagnás özvegye. Férje a forradalomban vesztette el életét. Egy ideig Japánban dolgozott, majd átkerült az Egyesült Államokba s itt igyekezeti s igyekszik most is a mindennapi kenyeret megkeresni.

A fentiekhez hasonló számos esetet lehetne felsorolni.

A javarésze ezeknek az uraságoknak persze reménykedik, hogy előbb-utóbb csak visszatér Oroszországba. Minden Oroszországgal kapcsolatos hírt figyelemmel kísérnek s ismételtlen is azt mondják, hogy a szoviniztarendszer már nem soká életképes.

Szeretettel gondolnak Oroszországra s erős bennük a honvágy. A nagy orosz síkságról, a béke és alkotás Oroszországaról álmodoznak. Maguk is érzik, hogy a régi Oroszországban nem volt minden rendben s fogadkoznak, hogyha valamikor "haza kerülnek", azon lesznek, hogy a dolgos Oroszországnak legyenek a tagjai.

Egyelőre azonban örülnek annak, hogy az Egyesült Államokban megke- reshetik a kenyerüket. Akármilyen szerény is a foglalkozásuk, a fontos az, hogy meg tudnak élni belőle.

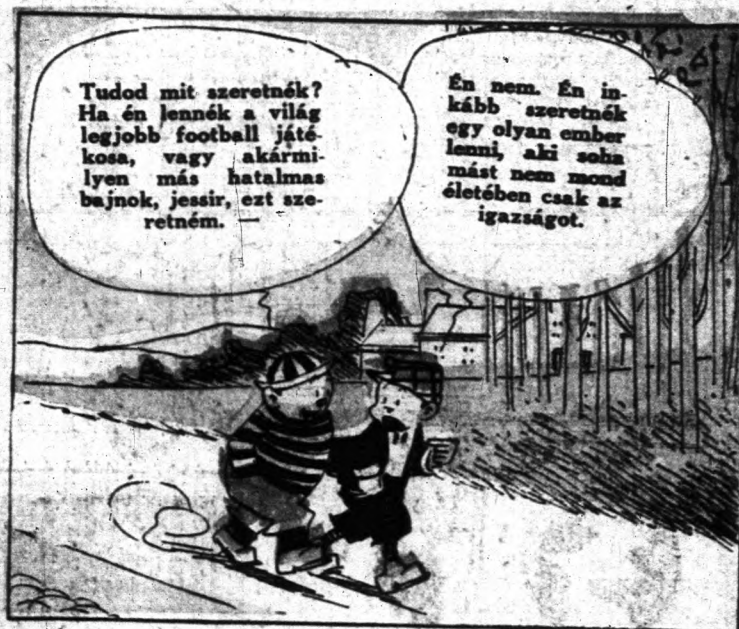
Majd adok neked!

Becsületesség Após

Csintalan Peti Kalandjai

Csak olyan embert tudok szeretni és becsülni, aki az igazat mondja. Nem tudok ró nézni olyan emberre, aki hazudik. Aki hazudik, az lop is, ki nem állhatom azt az embert, aki nem ragaszkodik az igazsághoz.

Tudod mit szeretnék? Ha én lennék a világ legjobb football játékos, vagy akármi-lyen más hatalmas bajnok, jessir, ezt szeretném.

Én nem. Én inkább szeretnék egy olyan ember lenni, aki soha mást nem mond életében csak az igazságot.

Nem tudok hazudni mama, nem a macska törte el a lámpát, én törtem el.

Well, amiért megmondta az igazat, nem páholok el, de máskor ez elő ne forduljon.

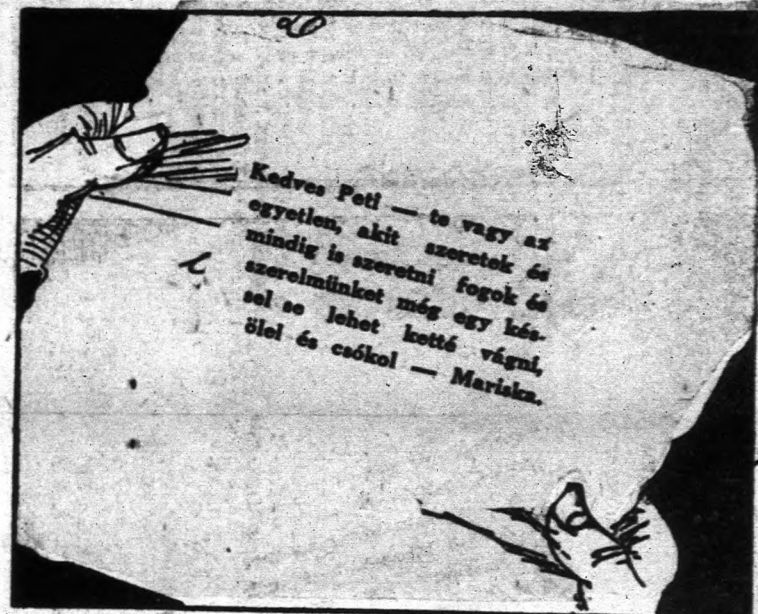

Mariskának igaza van. Ha hazudok, pofonokat kaptam volna mamától. Ezentul csak az igazat mondom — hogy fog Mariska engem szeretni!

Levelet hoztam Csintalan Péter ifjuurnak.

Ez én vagyok!

Kedves Peti — te vagy az egyetlen, akit szeretek és mindig is szeretni fogok és szerelmünket még egy kés-sel se lehet ketté vágni, üil és csókol — Mariska.

Mért nem olvasod fel szépen a levelet a mamuská-nak?

Jaj mamuskám, ezt nem tehetem, komolyan, becsületszavamra nem tehetem, ebben a levélben egy nagy titok van.

Tanító néni kérem, valaki elvesztette ezt a cédulát.

Hadd lássam.

Szeretném ha az illető, aki ezt írta — "Kedves Peti, te vagy az egyetlen, akit szeretek és mindig is szeretni fogok és szerelmünket még kással se lehet ketté vágni, üil és csókol Mariska" — ismertkezne!

Na, most fogja meglátni Mariska, ki vagyok én — az igazság embere!

Nem hazudhatok tanítónéni, a levelet én kaptam Kovács Mariskától.

Kovács Mariska, szegyeid magad, itt maradt három után, aztán majd én mondom neked egyetmást.

Biztos ur, tessék a mentőkért telefonálni, egy Mariska nevű lány valamért meggyilkolt egy Peti nevű fiút!

A C

A Cleveland zokor egyik legrégibete husz éve vissza.

Husz éves landóan a kulturális lezajlott s az cökben min találnk a Onképzőkör

Felolvasás adásai feleltek a női osztálya bi időkben a fejert ki előt ciot.

A háborus Onképzőkör se is, mint min nemzetiségű csendesebb lett ti helyiségben volt az élet s egy mozgalom. az Onképzőkör téneterének végződött.

Az egyre erős sportélet az Onkát is meghódít ballmérkőzések soraiban egyrés mal szerepeltek tagjai s végül is pár lelkes tagja footballcsapatnak

Hónapokon kázás előkészítő sikerült megszertot, mely a Turul

Ez év július landi West Te School pályáján ünnepélyes keretben Turul nyilvános

A mérkőzést loávatás előzte színeit mutató felnyemzást, melynek Dr. Cserna hölgynek az a Tóth Sándor tisz fel, majd dr. Cser Szabadság főszere szőlőpa üdvözölés egyttal megttást.

Az ellenfél az bajnokságban járs Társaskör csapata lános meglepésre kalommal szereplő került 0:0 arányban len eredményt elérte A nyári szezonban masan trenirozott, a football idény megnevezeti a Labor C ssekkbe, mely mérkő Cleveland bajnokosa White Motors-tól

Az orvos problémája

MESSZE Keleten — valahol a Ganges táján — volt hajdan egy nagy birodalom, melynek királya (rádsája, mint ott mondják) Csandra-Putra volt. Ez a Csandra-Putra igen vitéz, igen bölcs, igen hatalmas, de igen kegyetlen fejedelm volt. Meghódította és leigázta az összes szomszédos kisebb népeket és országokat s azokkal a lehető legkegyetlenebbül bánt. Így jutott a legnyomorultabb szolgaságba a szomszédos azorik kis törzse is.

Egyszer aztán az istenek rettenetes csapása látogatta meg a Csandra-Putra országot. Valami ismeretlen, rettenetes betegség, melybe aki beleesett, huszonnégy óra alatt iszonyu kínok között meghalt. És ez ellen a betegség ellen nem volt semmiféle orvosság. Az ország összes bölcssei, álomfejtői és orvosai (mely tisztségeket akkor még az arra hivatottak rend szerint együtt szokták viselni) próbát tettek a gyógyításra: ráolvasásokkal, áldozatokkal, sőt gyógyszerekkel is, de mind hiában. A betegség föl sem vette ezeknek a jó uraknak hókusz-pókuszait s vígan dühöngött és pusztított tovább. Az ország lakosainak már körülbelül egyötöd része pusztult el így, nyomorultan, gyorsan és iszonyu kínok között.

Ekkor jött a hegyek közül egy idegen férfi. Mecski-Benkrinek nevezte magát, azt mondta, hogy ő tudós orvos, és úgy járt, mint a brahminok, derékig érő bő köpenyben, melyet a derekán széles öv fogott körül, míg a fején valami csodálatos hegyes süveget viselt.

Ez a tudós orvos azt hirdette magáról, hogy ő meg tudja gyógyítani a multkapeit. Így hívták azt a rettenetes betegséget. És csakugyan tudott készíteni valami olyan titkos szert, amiből ha csak néhány cseppet töltött is a beteg nyelvére, az néhány óra alatt megint olyan egészséges lett, mint a makk. Az orvosság titkát azonban senkinek sem árulta el és csak éjszakánként főzött belőle mindig csak annyit, amennyi a másnapi gyógyításokhoz kellett. Már százazatok mentette meg így az életét.

Egy este aztán maga a király is rosszul lett és a gyorsan előhívtak magusok csak annyit tudtak megállapítani, hogy a királynak is az a betegsége van, melyben a népek már egy ötóde elpusztult s melyet meggyógyítani az egész világon egyedül Mecski-Benkrin tud.

A király hát azonnal elküldött Mecski Benkrirt és ez néhány perc múlva meg is jelent a palotában.

A király ott feküdt selemmel és bársonnyal megvetett ágyában, halvány arcát szinte eltorzította már a kín és fájdalmában nyöszörgött:

— Segíts! Segíts! Vagy nyomorultan elpusztulok! — kiáltotta a király a belépő orvos felé.

Az orvos odalépett a király ágyához, megtapogatta a király ütőerét, aztán föl emelte a selyem takarót és megvizsgálta a király testét. Csak ennyit mondott: — Ez a multkapei.

— Meg tudsz-e gyógyítani? — kérdezte a király? — Egészen könnyen és egészen biztosan, — felelte az orvos.

— Akkor hát fogj hozzá. De gyorsan, mert jól tudhatod, hogy ez a betegség egy nap alatt öl.

— Felség — mondta az orvos — én a szegény embereket csupa szánalomból, ingyen szoktam meggyógyítani. De felséged király és így nem veheti rossz néven, ha a gyógyításért díjat kívánok. És pedig nem is keveset. Felséged meggyógyításának igen nagy ára lesz.

— Ne félj — mondja a király, — nem leszek hozzád fősvény. Amit kívánsz, amit csak kívánhatsz, megadom. S azzal magához intette a Purdánt (ami ott annyi volt, mint miniszterelnök) s valamit sugott annak fülébe.

A miniszterelnök kiment a teremből és néhány perc múlva tizenkét szolgálóval jött vissza, akik csak úgy görnyedtek a rettenetes sok aranytól, drágakőtől és más kincstől, amit magukkal cipáltak.

— Nézd — szólt a király az orvoshoz —, itt vannak kincstáramnak legbecesebb drágaságai. Mind neked adom. De ha kívánod, kiürítem egész kincstáramat. Legyen mind a tied, csak gyógyíts meg!

— Felség — felelé az orvos — én mindezeknél nagyobb árat kívánok a gyógyításért.

A király bámulva, szinte felbőszülve az orvos hallatlan kapzsiságán, tekintett Mecski-Benkre. Ez pedig nyugodtan folytatta:

— Én a leigázott, rettentő szolgaságban sűrű azorik törzsből származom. Meg tudom gyógyítani felségedet és meg is gyógyítom, de felségednek vissza kell adni az azorik szabadságát. És hogy ezt megteszi, arra meg kell esküdni a Siva és Visnu szent nevére.

Az orvos jól tudta, hogy ha a király egyszer megesküdött az istenekre, akkor azt meg is fogja tenni.

A király arca még jobban eltorzult. Talán a dühtől, talán az egyre növekvő kínoktól.

— Soha! soha! — ordította tajtékzó szájjal. Azt a népet fegyverrel hódítottam meg, csak a fegyver ereje mentheti ki kezeim közül.

— Akkor forduljon felséged gyógyításért olyanokhoz, akik azért megelégszenek egy rakás fényes kavics csál — szólt az orvos nyugodtan és kifelé indult.

A király egy intésére a terem ajtajában álló örök utját állták az orvosnak.

A király megint magához intette a miniszterelnököt és sugott valamit. Ez kiment és néhány perc múlva tizenkét — vörösbő öltözött — hóhérral tért vissza, akik a legrettenetesebb kinzőszerszámokat hozták magukkal.

— Nyomorult! — kiáltotta a király az orvos felé —, ha azonnal nem segítesz rajtam, oly rettenetes kínoknak doblak oda martalékul, melyekről még álmodni is iszonyat. És irtóztató halállal fogsz meghalni.

— Az én kinjaim — mondta az orvos nyugodtan — nem lesznek rettenetesebbek, mint a felségedéi. Én tudom, hogy mit szenvednek azok, akiket a multkapei lepett meg. És ha meghalok, néhány óra múlva felséged is utánam fog jönni.

A szolgálak csörgették és csillogtatták a kezeikben levő drága érceket és ékköveket, a hóhérok kinzőszerszámokat élesítették és tüzesítették.

— Nézd — szólt a király —, nézd ezt a sok drágaságot. Ha meggyógyítasz, mind a tied lesz. És használhatod és élvezheted, ahogy akarsz, nem lesz soha bán-

véve. És ott gyönyörködhetel az ottani népek szabadságában. Erre esküszöm a Siva és Visnu szent nevére.

— Én — felelé az orvos — csak az azorik szabadságának szemlélésében tudnék boldog lenni.

— Ha pedig azonnal nem segítesz rajtam, — ordította a király — akkor irtóztató módon halálra kínoztatlak. Örült vagy-e, hogy még habozol, hogy nem tudsz e két sors között választani?!

Az orvos egy pillanatra elgondolkozott, aztán így szólt:

— Mielőtt választanék, meg kell a dolgot kissé megdolgom. Arra kérem tehát felségedet, adjon nekem egy kis gondolkodási időt. Csak tizenöt percet. Vagyis annyit, míg ebben a homokórában a főveny tizenöt vonalnyit száll alá — s ezzel az ágy mellett egy asztalkán álló homokórára mutatott.

— Legyen, amint kíván-

Keleti mese Irta: Szász Béla

— És megesküszik felséged arra, hogy amíg az a tizenöt perc el nem telik, senki sem nyúl hozzám egy ujjal sem?

— Esküszöm a Siva és Visnu szent nevére! — nyögte a király.

A szolgálak és hóhérok hátrább léptek, az orvos pedig leült a király ágya mellé. Tekintete nyugodt volt, szeméi a kis asztalon álló homokórára voltak szögezve.

Néhány perc telt el így mély csendben.

— Öt perc, — mondta az orvos.

A király meredt szeméi félkészülék tekintetével az orvos arcába. De azon semmi változást sem tudott észrevenni. Az orvos nyugodt szeméi mozdulatlanul pihentek a homokórában. A két halálaitél között félelmet, borzadályt csak a király arcára árukt el. A betegség is győzhetett, de talán még jobban az iszonyu, lelki belső harc.

— Tíz perc, — mondta az orvos nyugodtan és övéből egy kis üvegcsét vett elő.

— Ebben az üvegben — mondta csöndesen, hogy csak a király hallotta — egy titkos, igen kitünő szer van. Aki ebből három cseppet bevesz, az félperc alatt minden fájdalom nélkül — meghal. Ha tizenöt percből tizenégy eltelik, ennek a kis üvegnek a tartalmából három cseppet fogok a nyelvemre önteni. Felséged végre is nem kívánhatja, hogy a hóhérok kinzőszerszámok alatt haljak meg.

A király kinosan vergődött ágyán.

— Tizenhárom perc — mondta az orvos és a kis üvegből kihuzta a dugót.

A király nagy kinnal föl emelkedett ágyában. Eltorzult vonásai most már nem is hasonlítottak emberi arcokhoz.

— Tizenégy perc — mondta az orvos és a kis üvegét ajkaihoz emelte.

E pillanatban a király — hanyatló ereje utolsó megfeszítésével — felugrott ágyában és egy ökölcsapással kiütötte az üveget az orvos kezéből, úgy, hogy az a terem márványpadozatára hullott és ott csörömpölve ezer darabra tört.

— Felséged megszegte esküjét — mondta az orvos nyugodt, de szemrehányó tekintetét vetve a királyra.

A király erőtllenül hanyatlott vissza ágyára. Halkan, de mégis tisztán hallhatóan mondá:

— Legyen szabaddá az azorik törzse! Én szabaddá teszem — esküszöm a Siva és Visnu szent nevére.

Az orvos komoly arca egy szerre elmosolyodott. A király fölé hajolt és mosolyogva, majdnem tréfálkozva, így szólt:

— Akkor hát kár volt ösz szétörni ezt a kis üveget, melyben — a multkapei elleni gyógyszer hoztam felségednek.

A király arcán vad remélet kifejezése jelent meg.

Az orvos azonban biztatólag folytatta:

— De ne féljen felséged. Van még a szerből otthon el rejtve egy kis üvegcsével. Három perc alatt itt lehetek veled — és még sem lesz késő. Nyugodt lehet felséged — meg fogom gyógyítani.

— És az orvos szavának állt. De a király is.

Bocsáss!

Bocsáss el engem hős utamra,
Bíz istenemre, hisz magamra,
Ne tartó foglyát szűz ölednek,
Aldozd fel inkább istenednek
Adj a kezembe mérgegyaszt,
Vagy fájtsd meg kigyó szűz haja;
Mert nincs számomra maradás —
Bocsáss!

Aldd meg e zordon bujdosát,
Ki péged rég felhúzózt,
Engem megölne bármi fogság;
Az én korlátom a szabadság;
Bocsáss a lelkek útján szabadság;
Suttogó-menydörgő igazsághoz,
Az én üdvöm a szűldösös —
Bocsáss!

Ha két karod béklyóm lehet;
Zárom e szűz bilincselhet;
Vagyom pörvöl e szép labatra;
Ha csögd záros ház labatja;
Ha mázas nyíl szívembe szűz szavad;
Kitéptem bárha lablam szűzszakad;
Ne hűsös melandó varázs —
Bocsáss!

ERDELYI JÓZSEF.

A hiúság vásárának beteges tolvajai

(Folytatás a 4-ik oldalról)

tudományi probléma. Nem csak azért bűnözök valaki, mert hibás a jellem, hanem azért is bűnözhetik valaki, mert az egészségében, a testi és lelki alkataban van valami hiba. Általános tapasztalat, hogy a bolti tolvajok nagy átlagát is gyengébb szervezettel, gyengébb lelki egyensúlyú asszonyok teszik ki. Ezek a szerencsétlenek, mint többi bűnöző társaik

nem csupán egyszerűen gonoszak, hanem betegek is. S ha úgy nézzük a dolgot, önkéntelenül felvetődik a kérdés, vajjon helyese-e ezeket a bolti tolvajokat mind egy kalap alá fogva egyszerűen a börtönbe küldeni? Akkor önkéntelenül következnek az a kérdés is, hogy ezeknek a bűnösöknek tárgyalásai a bíró mellett nem kellene-e helyet biztosítani az orvos, a

lélekbuvár számára. S végül itt elénk kényszeríti magát a kérdés, vajjon a bűnöző asszony és a társadalom szempontjából is nem volna e helyesebb, eredményesebb, korunk szellemének megfelelőbb a beteg testi vagy lelki alkataból eredő boltitolvajlások, kétségtelenül, nagy számú áldozatait börtönök helyett kórházakba és szanatóriumokba küldeni?

A C

Az egyik leírás...
lete husz...
vissza.

Husz éves...
landóan a...
kulturális...
küzdött s...
lezajlott kü...
ciókban min...
találjuk a...
Önképzőkö...

Felolvasás...
adásán fele...
reztek a m...
női osztálya...
bi időkb...
fejtett ki...
ciót.

A háboru...
Önképzőkö...
se is, mint...
nemzetiség...
csendesebb...
lett a...
volt az élet...
egy mozgalom...
az Önképzőkö...
tánermenek...
végződött.

Az egyre...
sportélet...
gát is meg...
ballmérköz...
soraiban egy...
mal szerepelt...
tagjai s végül...
pár lelkes tag...
footballesap...
t.

Hónapokon...
lázás elők...
sikerkült meg...
tot, mely a T...

Ez év július...
landi West...
School pályáj...
ünnepélyes ker...
Turul nyilván...

A mérköz...
lóavatás elő...
színeit mutat...
lyemzástól, m...
nak Dr. Csern...
hölgynek az...
Tóth Sándor...
fel, majd dr...
Szabadság f...
zászlópa üdvö...
s egyúttal meg...
gást.

Az ellegf...
bajnokságban...
Társaskör...
lános meglep...
kalommal szere...
került 0:0 arány...
len eredményt el...

A nyári sze...
masan treniroz...
football kény...
nevezett a Lab...
ésékbe, mely...
Cleveland bajn...
White Motors...

A Clevelandi Magyar Önképzőkör "Turul" football csapata

Egy husz éves magyar egyesület a sport terén. — A legfiatalabb első osztályu magyar csapat. — Az első mérkőzések. — A bajnoki mérkőzések.

A Clevelandi Magyar Önképzőkör mint Cleveland egyik legrégebbi magyar egyesülete husz éves multra tekinthet vissza.

Husz éves működése alatt állandóan a clevelandi magyar kulturális élet fejlesztéséért küzdött s az elmúlt évek alatt lezajlott különböző magyar akciókban mindig az elsők között találjuk a Clevelandi Magyar Önképzőkör nevét.

Felolvasásai, műkedvelő előadásai feledhetetlen estéket szereztek a magyarságnak, míg női osztálya különösen az utóbbi időkben a jótékonyág terén fejtett ki élénk és tevékeny akciót.

A háborus évek alatt az Önképzőkör nyilvános működése is, mint minden más idegen nemzetiségű egyesületé, kissé csendesebb lett, de az egyesületi helyiségben annál élénkebb volt az élet s egyre erősödött egy mozgalom, mely végül is az Önképzőkör gyönyörű nagy tántermének a felépítésével végződött.

Az egyre erősödő clevelandi sportélet az Önképzőkör tagságát is meghódította. A footballmérkőzések közönségének a soraiban egyre nagyobb számmal szerepeltek az Önképzőkör tagjai s végül is a Körnek egy pár lelkes tagja elhatározta egy footballcsapatnak az alakítását.

Hónapokon keresztül tartó lázas előkészítő munka után sikerült megszervezni a csapatot, mely a Turul nevet kapta.

Ez év július 23-án a clevelandi West Technical High School pályáján gyönyörű szép ünnepélyes keretben folyt le a Turul nyilvános bemutatkozása.

A mérkőzést ünnepélyes zászlóavatás előzte meg. A csapat színeit mutató fekete-fehér seiyemzástól, mely a zászlóanyának Dr. Cserna Endrének urhölgynek az ajándéka volt, Tóth Sándor tiszteletes avatta fel, majd dr. Cserna Endre, a Szabadság főszerkesztője, mint zászlópa üdvözölte a csapatot s egyttal megtette az első rugást.

Az ellenfél az első osztályu bajnokságban játszó Ifjúsági Társaság csapata volt s általános meglepetésre az első alkalommal szereplő Turulnak sikerült 0-0 arányban eldöntetlen eredményt elérni.

A nyári szezonban szorgalmasan trenirozott a csapat s a football idény megnyitásával bevezetett a Labor-Cup mérkőzésekbe, mely mérkőzések során Cleveland bajnokesapatától a White Motors-tól minimális

differenciával 1-0 arányban szenvedett vereséget.

A Clevelandi Football Liga a Turult az első osztályu bajnokságba osztotta be s a bajnoki mérkőzések során ezideig a Turul két mérkőzést játszott s mind a kettőt meg is nyerte.

Ferenzi Zoltán, a békésesabai footballcsapat volt játékosa. A csapatban a jobb szélső szerepet tölti be. Bár a fénykép nem mutatja, a csapat legkisebb embere, de talán éppen azért a legfürgébb is.

Klein István: A clevelandi

működik, éppen olyan tüzzel és agilitással tölti be a pozícióját, mint annak idején az Athléta Klubban, midőn egyike volt a legszivósabb fedezet játékosoknak.

Mager Ferenc: A New Yorki

A "Turul" szervezői és tisztviselői

Hoffer Imre az Önképzőkör elnöke

Vajda László

Szöke Pál

Nagy Géza

Smithfield Viktor

Fabel József

A csapat legénysége jórészt fiatal, Amerikába nem rég érkezett magyarországi játékosokból áll, kik elsősorban a fair játékmódrakkal és szimpatikus sportszerű viselkedésükkel megszereztek a közönség osztatlan rokonszenvét.

A játékosok névsora a következők:

közönség mint az Athléta Klub volt játékosát nagyon jól ismeri. A jobb összekötő posztit tölti be s kitűnő lövő léte félelmetes ellenfele a kapusoknak.

Kremsperger Vince: Az elmúlt években szintén az Athléta Klub csapatában játszott s most, hogy a Turul csapatában a centerstár szerepében

Magyar Athléta Klub egyik kiváló athlétája volt, ki eleinte a Clevelandi Magyar Athléta Klub, majd a Szt. János football csapatban játszott. Rendkívül gyors futó, ki mint Cleveland egyik legjobb hátvédje a csapat egyik főerőssége.

Popovich János: A rákospartolai Testvériség volt játékosa.

Rendkívül önzetlen, fair játékos, ki mérkőzésről-mérkőzésre állandóan javuló formát mutat.

Newman Zoltán a kapus. A Kassai Athléta Klub, majd a Hakoah játékos volt otthon. Amerikai szereplését a new yorki magyar csapatban a Viktóriában kezdte meg s onnan jött Clevelandba.

Kitűnően helyezkedik; jó kirugásai vannak s már volt alkalmunk egy pár magas klaszszisu elvetését látni.

Schnitzer Lajos: Az Eperjesi Torna és Vivó Egyet, majd a Kassai Magánalkalmazottak Sportegyesületének volt tagja. Amerikában az elizabethporti magyar csapattal játszott először. A középfedezet nehéz és fontos tisztét tölti. Kitűnő labdaszedő, szívós, fáradhatatlan játékos, ki nyugodtságát a legizgalmasabb pillanatokban is megőrzi. Ő a csapat kapitánya s ezen tisztének is kitűnően megfelel.

Kutski Károly: Bécs egyik legjobb csapatában játszott éveken keresztül, majd az Athléta csapatában működött. Nagy szerű labdatechnikája és kitűnő helyezkedése s nyugodt, biztos játéka révén egyike a clevelandi válogatottaknak.

Engelke Oswald: A Jamestown (New York) svéd kolóniának egyik ide származott játékos. Régebben a White és az Athléta csapatában játszott. Kitűnő balszélső, kinek félelmetes beadásai és lövései állandóan veszélyeztetik az ellenfél kapuját.

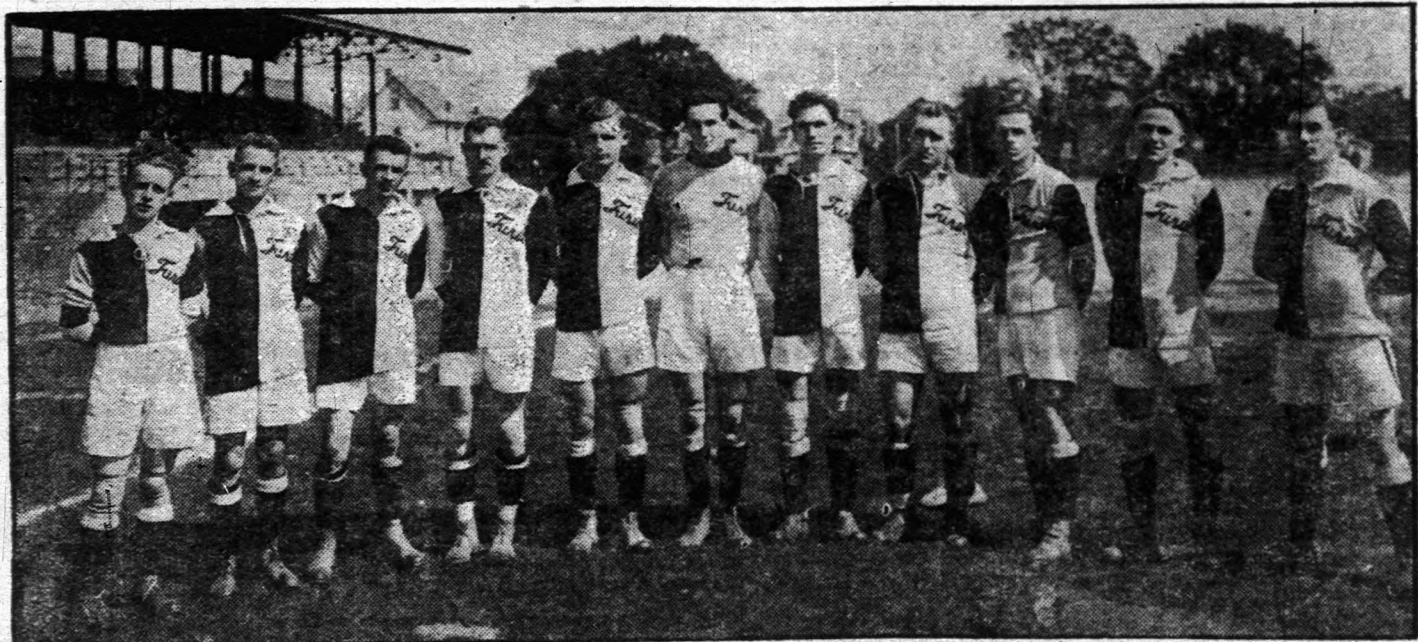
Kozics Ferenc: A Kis-Várdai Football Klub volt tagja. A new yorki Viktóriából lépett át a Turulba. Rendkívül szívós játékos, kitűnő távfutó, ki mint ilyen Kelet-Magyarországot öt kilométeres távfutó bajnokságának a nyertese.

Ezek a játékosok alkotják a Turul legénységét s eddigi formájuk után itélve a lehető legnagyobb bizalommal nézhetnek a jövőbeni szereplésük elé.

A csapat tisztviselői: Vajda László, Fabel József, Szöke Pál, Smithfield Viktor, Nagy Géza s Hoffer Imre az Önképzőkör elnöke, a clevelandi magyarság előtt általánosan ismert üzletemberek szervezték a csapatot s jelenleg is ők végzik a tisztviselői teendőket.

Fáradtságos nehéz munkájuknak az eddigi eredményére is büszkének lehetnek, de úgy ők, mint a játékosok még sokkal szebb és nagyobb győzelmet remélnének a jövőbeni működésüktől.

Frank Imre.

Ferenzi Zoltán, Klein István, Kremsperger Vince, Mager Ferenc, Popovich János, Newman Zoltán, Schnitzer Lajos kap., Kutsky Károly, Ribits Nándor, Engelke Oswald, Kozics Ferenc. Kimár felvétele.

Keleti mese

a: Szász Béla

és megcsüszik felsőre, hogy amíg az a tippere el nem telik, senki nyul hozzám egy uj-

esküszöm a Siva és szent nevére! — nyög-irály.

szolgák és hóhérok hát-éprek, az orvos pedig a király ágya mellé. Ete nyugodt volt, sze-kis asztalon álló ho-ára voltak szögezve.

ány perc telt el így söndben.

öt perc, — mondá az

irály meredt szemei zöleg tekintettek az arcába. De azon sem-ozást sem tudott ész-ni. Az orvos nyugodt-mozdulatlanul pihen-mokorán. A két ha-elt közül félelmet, bor-t csak a király arca-el. A betegség is gyö-te, de talán még job-izszonyu, lelki belső

íz perc, — mondá az nyugodtan és óvóból s üvegcsét vett elő.

Ebben az üvegben — csöndesen, hogy csak ty hallotta — egy tit-ten kitűnő szer van.

ből három csöppet be-az félcper alatt min-ajdalm nélkül — meg-ia tizenöt percből ti-gy eltelik, ennek a kis-ek a tartalmából há-csöppet fogok a nyel-önteni. Felsőged vég-nem kívánhatja, hogy hérok kinzőszközei halják meg.

király kinosan vergő-gyán.

Tizenhárom perc — az orvos és a kis-öl kihuzta a dugót.

király nagy kinnal föl-edett ágyában. Eltor-onásai most már nem onlítottak emberi arc-

Tizennégy perc — az orvos és a kis-ükaihoz emelte.

pillanatban a király — tőle ereje utolsó meg-ésével — felugrott an és egy ökölcspás-ütötte az üveget az or-zéből, úgy, hogy az a-már ványadozatára t és ott csörömpölve larabra tört.

Felsőged megszegte es-mondá az orvos-ódt, de szemrehányó te-et vetve a királyra.

király erőtellenül hanyat-issza ágyára. Halkan-égis tisztán hallhatóan á:

Legyen szabadá az k törzse! En szabadá m — esküszöm a Si-Visnu szent nevére.

orvos komoly arca egy e elmosolyodott. A ki-tőlé hajolt és mosolyog-majdnem tréfálkozva, zolt:

Akkor hát kár volt öz-ni ezt a kis üveget, en — a mulatkapei el-gyógyszert hoztam fel-nek.

király arcán vad rémü-fejezése jelent meg. orvos azonban biztató-lytatá:

De ne féljen felsőged. még a szerből otthon el-egy kis üvegcsével. m perc alatt itt lehetek — és még sem lesz ké-nyugodt lehet felsőged-még fogom gyógyvita-

az orvos szavának állt. király is.

A FÉNYKÉP

Irta: PÁSZTOR JÓZSEF

Az öreg Elek kinn üldögélt a kis kapuban. Szép őszi délután volt, a nap szeliden, gyengéden cirógatta a ház végét s vissza ragyogott fénye az ablak üvegéről.

Elek gazda a lábát szétvetette, a hátát a falnak támasztva időzgetett s szelid, alig ébredő mosollyal nézgette a tulsó árokban lubic-koló gyerekeket. Egy kocsi fordult be az utca sarkán s felverte a port, a porban hazafelé ballagó libák ijedt gágogással röppentek fel és nehéz szárnyrebbenéssel repültek át az uton.

Az öreg Molnár. Mögy a tanyára.

A lovak hirtelen megálltak előttük. Az ülésen egy öreg ember emelte meg a kalapját.

Agyon Isten!
Elek gazda visszaköszönt:
Agyon Isten!

Majd felállt a padról s a kocsi felé lépett egyet-kettőt.

Kifelé? — kérdezte.
Az öreg Molnár a kocsi-ról felelte:

Kifelé.
Milyen a kukorica?
Löhets.

Az öreg Molnár a zsebébe nyúlt, kis lapos csomagot huzott elő s odanyújtotta a csomagot az öreg Eleknek.

No nézze mán, mire vetemődtem öregségömré.

Elek elvette a csomagot, forgatta, nézgette, aztán rápillantott a kocsin ülő ember arcára.

Mi-e?
A másik egy kicsit elfogódva mondta:

Nézzé mög mán kigyelmed, oszt mongya, hogy bolond vagy te János. Nem haragszok mög.

Az öreg Elek kibontotta a kis csomagot. A menyecske is kíváncsiskodva dugta rézbarna arcát az öreg válla mellé.

Az öreg Elek babrálgatva huzott ki a csomagból egy fényképet a többi közül, rápillantott, álmélkodva nézte s esodálkozva pillantott a bajuszát zavartan huzogáló öreg Molnárra.

Lefényképpeltette kigyelmed magát?

Emez a ló fülére nézett, ahogy szemérmesen mondta:

Le én.

A menyecske felhevülve szólt, amint rámeresztette szemét a fényképre:

Jól elterefelték János bátyámat.

Az öreg Molnár vállat vont.

Tudja a kánya. Mikor mögláttam, bizon neköm

nem teccött. Mondtam: "En vónék az az öregce embör?" Legalább a bajuszomat pingálhatta vóna feketebbre.

Az öreg Elek visszaadta a képeket.

Pedig akkurát ilyen kigyelmed.

Ránézett mosolyogva Molnárra.

No osztán. Hogy szánta rá magát?

Hát addig-addig a lányom, mög az anynyuk, oszt a fiam is. Csak dongtak-zsongtak körülöttem, hogy izéltessem mán le magam én is. Hiába beszéltem, oszt még fizettem is.

Mennyit fizetett ki kigyelmed?

Hát képer három pengőt.

Nem is derága, — szólt a menyecske.

Ilyen szép képekör nem is derága.

Ha huszesztendősnek mutatna, nem vóna derága, — szólt le a kocsi-ról az öreg Molnár, — de így. Osztán olyan az ábrázatom rajta, mintha a fogamat huznák. Node mék is mán, mert vár az anynyuk.

Megeresztette egy kicsit a gyeplőt, az ostort megsuhintotta a levegőben s szelid nógatással, csendesesen szólt a lovakra:

Seljő! Vidám!

A kérékek megmozdulnak, az öreg Molnár megbillentette a kalapját s a lovak nekiiramodtak. Leköszönt a kocsi-ról:

Jóccakát!

A lenn állók is visszaköszöntek:

Jóccakát!

A menyecske egy darabig a kocsi után nézett, aztán hirtelen az apja felé fordult s felragyogó szemmel mondta:

Édös apám! Fényképpöltesse mán maga is le magát.

Minek a?

Hát csak.

Nem köll a.

De nézze édösapám, láttya Molnár bátyám is.

Bolond is a.

Dehogy bolond édösapám. Szép-a. Berámáztatyuk aran rámába, oszt föl akasztjuk a falra, oszt megböcsüjjük ám nagyon.

Möglösztyök anélkül is.

A menyecske szelid komolysággal folytatta:

Meglönnék, de még is. Oszt az idő eljár, édösapám. Isten ne agya, de elköltözhet közülünk. Hát akkor itt marad a fényképe. A fényképe a falon. Mindönnap láttyuk. Mindönnap mondogattyuk: "Hát ilyen vót édösapám."

Az öreg Elek a bajuszát huzgálgatta, aztán az álla alá szaladt az egyik ujsa. Zavart mosollyal szólalt meg:

Erigy mán te.

A menyecske mint a macska simult az öreghez.

No, édösapám. Hát hónap. Hónap röggel mönyön be a fépképszö. No, mongya mán, édösapám, hogy "Bemék."

Nem mék! — vágta ki az öreg keményen s befordult a kapun.

A vacsoránál szóltan volt. A menyecske tett-vett körülötte, de ő meg se mukkant.

Másnap reggel az öreg Elek végignézett a lányán, amikor készülödni látta.

No, hová mégy? Hisz egy hétre gyüttél?

Haza. Látom rossz

kedve van édösapámnak.

Az öreg mérgesen kiáltotta:

Neköm?

Édösapámnak hát.

Neköd nincs jó kedved!

A menyecske lehajtotta a fejét:

Hát nincs... Olyan régon ringágtattam a lelkömbé, hogy eccör megkéröm édösapámat... Ténnap kapóra gyütt, oszt ehun van.

Az öreg Elek még-mérgesebben kiáltotta:

Hát elmék. Pedig az apám se képöltette le magát, se a nagyapám. Mégis mögvótunk. Azér jól tudom, milyenek vótak. De ha tik köititek magatokat ehho a huncutsághó.

A menyecske örvendezve tette össze a kezét:

Édös apám!

Az öreg ünneplőbe bujt s beballagott a fényképszékhöz. Addig csak tartotta magát, de odabenn a műteremben, a sok cifra holmi között mintha fejbe kölintották volna.

Hát izé — fordult a fényképszékhöz, — aki mosolyogva köszönt neki, — csinájjon rumal is olyan izét. De ne sokat babráljon velem.

Kérem — szólt előzőkenyen a fényképszékhöz. — Pár perc az egész. Hogy tet-szik? Ülve, vagy állva?

Az öreg Elek összehuzta a szemét.

Neköm sehogyse tec-cik, de legjobban szeret-ném, ha lóháton vönne le. Ugy huszárosan. Mer huszár vótam ám, tuggya.

A fényképszékhöz a hirte-len elkomolyodott.

Lóháton nem lehet kérem, mert ló nincs, de talán tessék beülni ebbe a székre, ide a háttérbe tesszünk egy pálmát. Ez így nagyon szép lesz.

Az öreg Elek gyanakodva nézett a fényképszékre, majd az aranyos, bársonyos székre pillantott félszemmel.

Hogy beletüljek ebbe a székre? Nem fárttam el. Üjjön maga bele.

A fényképszékhöz idegeskedett.

Bocsánat, ülni kell, vagy állni kell a gép előtt.

Elek ránézett a fényképező gépre.

Hát ez az a micsoda?

Igen, kérem.

Aztán újra kérte az öreg:

Tessék már helyet foglalni.

Az öreg Elek nagyot sóhajtvá leült. A fényképszékhöz bebújt a fekete kendő alá s igazgatta a gépet. Az öreg Elek valami szorongást érzett s feszengett a széken.

A fényképszékhöz kibújt a kendő alól s igazgatta az öregét.

Egy kicsit jobbra. Egy parányit balra. A fejét hátrább. Tessék egy kicsit mosolyogni.

Még mosolyogjak is? — kiáltotta az öreg Elek. — Nincs neköm semmi mosolyogni valóm!

PATENTOK

JUTANYOS közlésésében forduljon hozzánk bizalommal. Szabadalmi ügyvédek és mérnökök DITJALANUL adnak magyar könyveket és tanácsot szabadalmakról és azok értékesítéséről. Irjon, ha dolgosik találmányokon vagy érdeklődik szabadalmak iránt. Küldje egyszerű rajzát vagy kis mintáját ezen címre: MANUFACTURERS PATENT CO. 520 Fifth Ave., New York, N. Y. Poláczek Zoltán főmérnök.

De kérem. No most.

Egy-kettő. Köszönöm.

Az öreg Elek csodálkozva nézett a fényképszékre.

Hát mán mögván?

A fényképszékhöz a homlokát törülte s könnyebbültlen mosolygott:

Köszönöm. Készen vagyunk.

Az öreg Elek felállt s a gép felé intett a fejével.

Nohát mutassa.

Mit mutassak, kérem?

Hát a képeket. Szeretném mán látni, micsináltak velem.

Oh, majd egy hét múlva. Egy hét múlva lesz készen.

Egy hét múlva lesz készen? — álmélkodott az öreg. Na hajja! Hát micsoda fényképes maga? Egy hétiig itt üjkek, evvel a micsoda fával?

Nem kérem. Tessék nyugodtan hazamenni s a fényképekért egy hét múlva eljönni.

Vagy ugy.

Nagyot sóhajtott, amikor kinn volt, az utcán megrázta magát. Könnyebben lépkedett s az arca egy picit kiderült, de csak inkább befelé mosolyogva susogta:

Hát le vagyok fényképeve. Le ám. No öreg Elek János.

A verebek vesztül csiripoltak az akácfaikon. Az öreg Elek feléjük pislantott.

No, ezök is csiripojikk mán.

A torony órája ütött. A bakter körülsétált s ledudált a toronyból.

Ez a kutya bakter mindönt lát, — gondolta az öreg Elek. Ördög vigye, tán a fényképszékhöz is belátott?

A vasárnap kiáltott felé a boltajtóból mosolyogva:

No, Elek bácsi? Hun járt Elek bácsi?

Az öreg Elek zavartan felelt:

Hát izé... Paksusér vótam izé... No, tuggya mán...

Nem akarok én a világ csufja lönni! — mormogta magában, ahogy elhaladt a bolt előtt.

A gyerekek is mintha másképp néztek volna rá az utcában.

No hiszen csak csufolkoggyon valamelyik velem!

A kapuban a menyecske lánya már szemragyogva várta.

No, édös apám — szólt hozzá örvendezve, amint beengedte maga előtt a kiskapun.

Az öreg nem felelt, csak egy kicsit szégyenkezett. Majd hirtelen meglöbbsz a fény a szemében s hirtelen a leánya felé fordult:

Te! — szólt rá gyengéd szemrehányással. — Szeret-nélek mögvérni, te!

A lánya elkapta a kezét. — Édös apám, hát hogy vót? Mongya.

Hát — szólt az öreg s letelepedett egy székre.

Az anyóka is betipeggett. Az ura felé pislogatott kíváncsian:

No, lelköm, uram!

A menyecske nagy szemmel bámult az apjára:

Beszéjjön hát, édös apám!

Hát — kezdte az öreg s egy kicsit megint elhallgattott, de aztán mégis csak rá kezdte újra:

Hát beültetett egy cifra székre, oszt mellém rakott egy málnafát, vagy micsodát, oszt felem tartotta a masina

csüvit. Oszt hun a fejem pisz-kálgatta, hun a masinát. Oszt etccöre csak elkialtotta, hogy "Most!"

No?

Oszt akkor?

Az öreg felhuzta az egyik vállát s kicsinyelve mondta: — Nem érzöttem én sömmit, de éppen sömmit!

Gyanakodva pillantott rá a menyecske:

Vagy láccik rajtam valami?

Dehogy édös apám.

Azér! Mer ezt nem szeretném.

Kivett a bugyellárisából hat koronát, az asztalra csapta.

Oszt mönnyetök be magatok azér az izéér, én sosselássam.

De azért, mikor a fényképet hozták, már a kapuban várta.

Mutassátok mán.

Az öreg kezébe vett egy fényképet. Közel tartotta a szeméhez, majd messzebb s elégedetten szaladt ki a száján:

Ejnye... Hát én vónék... Ehun a málnafa is, vagy micsoda. No nézd, még egy templomtorony is van rajta hátul, pedig ott nem is vót templom.

Az anyóka a kép fölé hajolt:

Hadd nizöm mán.

Aztán elszontyolodva, panaszkodóan mondta:

Ejnye... Olyan haragos formájú rajta kigyelmed!

A menyecske is erősítette:

Montam én is!

Haraguttam is! — kiáltotta az öreg vidám daccal.

Hadd lássa mindönki, hogy haraguttam! Tögyétek csak aran rámába, oszt mikor eltemetők is lássátok, hogy haraguttam.

Az öreg asszony meghökkenve nézett az urára.

Ejnye, hát mér haragudott?

Azér! — kiáltotta az öreg Elek. Még aszonta az a féllábszár fényképez, hogy mosolyogjak. Bolondot csinálnak belőlem oszt még mosolyogjak is. Mosolyogjon az öregapja! Hát ezér haragudtam.

Hirtelen a menyecske nézett komolykodva.

Tán nem teccik? Mi?

Hát...

Az öreg felszemmel pislantott, sunyi mosoly szaladt a szája köré, hetykésen rántott egyet a bajuszán.

Akkor vagyok én szép, ha haragszok, ugye anynyuk?

Az öreg asszony szeme szeliden szaladt az öreg Elek arcára. Mosolygott s melegen bugyant ki a száján:

Hát...

Az öreg meg csak annyit felelt rá belső megnyugvással:

Nohát.

ÖRÖM

ha az ócsariak hirt hallának amerikai rokonaitól, de

KÉTSZERES ÖRÖM

ha az amerikai rokonok pénzsegítést is küldenek.

AMERICAN UNION BANK
LEGOLCSÓBBAN ÉS LEGGYORSABBAN UTALJA AT A PENZT MAGYARORSZÁG BARMELY RÉSZÉRE.

KÖZJEGYZŐI ÜGYEK pontos és lelkiismeretes elintézése.

HAJÓJEGYEK a legjobb vonalakra eredeti áron.
FELVILÁGOSÍTÁST ÉS TANÁCSOT INGYEN ADUNK.

AMERICAN UNION BANK
Németh János, elnök.

Füszlet: 10 East 22nd Street, a Bankpalotában.
Fiók: 1597 Second Avenue, Corner 83rd Street, NEW YORK.

A VÁROSBAN

mi ünnepeztünk a kis kősz... melyben sok a ha ber, sok a szeres agyondiszitették. zászlokkal, agyó népes fölvonulások.

Zerge, a szék járt-kelt a fény söt magá is segít részt a gyalog mindenki megeso.

Későre járt az elgondolkodva, e vedt a városból kadékba, amely ijesztette, de aztá sabb menekésre.

Az ám, ha az oyan gyorsan me De nem talált ból. A várost el mi ostoba domb.

Amint így bol prenekdik, hogy rést fog ő kapu ér, hogy így elke sziklaköből világot dőt ki.

Egy vén, szürk kas bámult ki az Hátra szólt a aki benn a legija ket szoptatva, hála a nagy asztal me.

Asszony, én hogy ezt a fiatal itt botorkál az abl a mi jó szeresésén.

Tudja Isten kább a, mestere, látom, — szólt az hajolva füvesi far szabólegény, vagy tenadta. Kár lenn husuk ezeknek na cerna van az izi szirt inkább a ka selik...

Igaz, — mond gazda. Hanem az engedte tovább a.

Hé barátom, na, — fordulj esa itt jóbarátok van.

Rossz a egy apó, — szólt a szá hiszen én már rez lele innen.

Tyűh a kire szólt most meghó bácsi. Akkor nem innét, mert ha p teszel, mindjárt sz akkor holnap sz szünk.

Füha, — szó ge, — ez nem atás. De hát ak náljak?

Mit-e, — szá kedélyesebben far jössz a házamba és lédi farkas életet.

Hm, ezt meg ni, dehát Isten ne — mondta rá nek gát a szabóinas. egy élő farkas, m szabó-jelölt.

Es ugy-e gye volt!

Zergének nem v ga a farkasok kö is nem volt sem Lopta egész nap ugyan a legesun ség, de a mi Zet gített magán, he pen beletanult a terségébe. Rövid tudott a farkas kitünően csirkét mint ő. Söt m

A farkasfogó szabóinas

A VÁROSBAN nagy templom-ünnepségek voltak és a kis közhalmozatot, amelyben sok a ház, sok az ember, sok a szent, a városkát agyondiszítotték virágokkal, zászlókkal, agyonmulattatták népes fölvonulásokkal.

Zerge, a szabóinas is ott járt-kelt a fényes papokkal, sőt maga is segített vinni a keresztet a gyalogjárón, ahol azt mindenki megesőkolta.

Később járt az idő, amikor elgondolkozva, eltűnődve kitévedt a városból egy hegyszakadékba, amely eleintén megijesztette, de aztán csak gyorsabb menekvése készítette.

Az ám, ha az a menekvés olyan gyorsan ment volna.

De nem talált ki a sikátorból. A várost eltakarta valami ostoba domb.

Amint így botorkál és tőprekodik, hogy micsoda vért fog ő kapni, mikor hazaér, hogy így elkésett, az egyik sziklaköböl viláosság szűrődött ki.

Egy vén, szürkülő fejű farkas bámult ki az ajtón.

Háttra szolt a feleségének, aki benn a legifjabb nemzedéket szoptatva, hálórekliben ült a nagy asztal mellett:

— Asszony, én azt hiszem, hogy ezt a fiatal legényt, aki itt botorkál az ablakunk alatt, a mi jó szerencsénk küldte ide.

— Tudja Isten, talán inkább a mestere, mert amint látom, — szolt az ablakon kihajolva füvesi farkasné — ez szabólegény, vagy inas az istenadta. Kár lenne bántani. A husk-ezeknek nagyon száraz, cerna van az izmaikban s a zsirt inkább a kabátjukon viselik.

— Igaz, — mondja a farkasgazda. Hanem azért még sem engedte tovább a Zergét.

— Hé barátom, — szolt utána, — fordulj csak erre, nézd, itt jóbarátok vannak.

— Bossz a szemed, farkasapó, — szolt a szabóinas, mert hiszen én már régóta szemlélelem innen.

— Tyűh a kirelejszumát, — szolt most meghökölve farkas bácsi. Akkor nem is mégy el innét, mert ha még egy lépést teszel, mindjárt neked megyek, akkor holnap szabópecsenyét eszünk.

— Fűhá, — szolt a finnyásné, — ez nem kellemes biztatás. De hát akkor mit csináljak?

— Mit-e, — szolt most már kedélyesebben farkas bá' bejössz a házamba és kezdesz valódi farkas életet.

— Hm, ezt meg kéne gondolni, dehát Isten neki fakeszt, — mondta rá nekikidurálva magát a szabóinas. Inkább leszek egy élő farkas, mint egy holt szabó-jelölt.

— És ugy-e gyerekek, igaz volt!

Zergének nem volt rossz dolga a farkasok között. Először is nem volt semmilyen dolga. Lopta egész nap a napot. Ez ugyan a legesunyább mesterség, de a mi Zergének ugy segített magán, hogy egész szépen beletanult a farkasok mesterségébe. Rövid idő alatt nem tudott a farkas-soron senki oly kitűnően esikét, libát lopni, mint ő. Sőt még az utatásba

is belejött. Ugy, hogy megtevesztette vele még a tulajdon farkas nevelőapját is.

Aztán meg szabad is volt. Az egész napot, ha ugy tetszett neki, tölthette kedvére a szabadban.

Egyszer aztán baj lett, de nagy, ebből a szabóinasból.

Minden évben ebben az erdőben szokott a király vadászni. A királyokat ilyen mulatságokra rendesen nagy hadi nép kíséri, hogy a mulatság annál nagyobbserű legyen.

Parkasék Zergével épp akkor szünte künn jártak.

Talán mégse volt baj, hogy a mi Zergének is ott járt, ahol a vadász utak kergették a különböző vadakat. S már majd rá puskáztak a sűrűben kúszoló szabóinasra.

De az, — épp a király lovasgolt el arra — kiszolt:

— Az Isten szerelmére, csak nem fognak egy ártatlan szabólegénybe puskázni!

— A patvarba! — kiáltott a király és a sűrűhöz állt a lovával.

Persze hamar ez a furesa viselkedésü legény lett a központja a csodálkozó társaságnak. Yagy tizszer el kellett mesélni, mit csinált a farkas családnál. Mikor ugatott és szükkölt, az egész társaság harsogó kaeagásra fakadt.

— No barátom, — szolt egy gróf — te szerencse fia vagy, mert neked jó dolgod lesz mindig az életben, ilyen fortélyossággal. Megfogadlak mindjárt magam is udvari szabóinnak.

— Nem ugy lesz, — szolt közbe a király — hanem hozzam jó vadászatokra vadhajító vezérnek és udvari mulatóinnak.

A Zergének csakugyan ez az utóbbi jobban inyre volt.

A farkasok azonban árulójukat látták benne és megesküdték titkos gyűlésükön, hogy ha a nyakravalóját még egyszer

megesiphetik, el nem eresztik többet, míg a gazdjában szusz van.

A gyűlésről megirták az újságok a tudósítást és azt a király elolvasta.

Igen megharagudott a farkasokra.

— No megálljatok, bestiák, — szolt dühösen — ti akarjátok az én derék mulattatómat fölfalni. No abból ugyan nevicetek.

Kihirdették a lovas hírnökök, hogy az összesküvő farkasokra halálítéletet mondott ki a király.

Aki pedig azt a farkast megfogja, amelyik a Zergét fölfogadta s rabul tartotta magánál és azt a farkast fölakasztatja, annak odaadja az egyik szép leányát.

Hasztalan volt ám minden vetélkedés.

Hanem a farkas bá' boszut esküdött. Elhatározta, hogy ő maga fogja a szabólegényt, aki

miatt két fiatal csemetéjét elvesztette, megkaparítani s fölön fogván, megmutatja neki egy csillagos eget, hogy bögönek nézi.

Szép, napos időben elballagott hát a királyi várak kertje alá, aztán behuzódott szépen a bokrok közé és várakozott.

A Zerge, amint ebéd után elszitta a pipáját s mondott egy pár csacsiságot a királynak, kijött csakugyan sétálni.

No csak ezt várta a mi farkas bátyánk. Egy fordulónál előugrott s hasztalan volt a kibálás, rángkapalás, a farkas apó már-már igen megszorította a gallérját a hitelen szabólegénynek.

— No most, no most megkapod a magadét — mormogta habos szájjal.

— Ühüm, az nem jó lesz — vélekedett Zerge.

Dehát mit csináljon.

A farkas bá' kemény legény ám és olyan karmai voltak, hogy alig-alig tudta megállni a simogatását a mi inas barátunk ordítás nélkül.

Azzal fogta magát, belemarkolt a birkozó farkas füleibe és a ló hátára vetette magát. A sarkait jó szorosan a "paripa" derekához szoritotta, hogy csak ugy fujtatott tőle a vén farkas bácsi.

Igen ám, de ahogy észrevette, a vén füvesi farkas a csalafintaságot, kezdett kiféleügetni a keréből, s futott vele, gondolta, majd ledobom egyszerűen!

Eleg az hozzá, hogy nem sikerült.

A legény azonban megmarkolta a farkas pofáját s két tenyerével lefogta a szemét, ugy hogy arra kormányozhatta, amerre neki tetszett. Ő pedig beigazította a királyi udvar felé, ahol nagy kaeagás közepette nézték az udvari emberek a különös sétalovaglast.

A nagy futást most már nem állotta a mi farkas kománk. Mire az udvarra ért, már kiadta egy minden szufláját, hogy a király lábai előtt annyit tudott már csak mondani: — Nyekk, a kutya fáját!

Azzal kilehelte agyonzaklatott lelkét.

A király megtartotta a szavát s noha még mindig két oldalát s derekát fogta nevéttében, szépen kihívatta a tornácra a leányát és odaadta a derek szabólegénynek, aki mint gróf ezután pompásan megállta a helyét. Ma is él, ha meg nem halt.

MESÉLŐ NAGYAPÓ A jegyespár

A LÁDAFIÁBAN több játék-szer között egymás mellett hevert a csiga meg a labda és a csiga így szolt a labdának:

— Nem akarnál jegyese lenni, ha már ugy is egymás mellett feksznék a ládafiában?

Amde ilyesmire a labdának esze ágában se állt válaszolni; hiszen ő szattyánbörből készült és ezért olyan képzeldő volt, akár egy finom kisasszony.

Másnap eljött a játékok gazdája, egy kis fiu és aranyral meg vorrössel fésztette be a csiga fejét és sárga részöget is ütött a közepébe. Így a látvány igen pompás lett, ha a csiga körbeforgott.

— Nézzen meg! — mondta a labdának. — Mit szól jegyespár? Hát most se leszünk egymás mellett? Pedig pompásan ilünk egymáshoz. Kegyed ugrik és én táncolok. Boldogabban nem élhetne senki, mint mi ketten!

— No, hát csakugyan komolyan gondolja?! — válaszolta a labda. — Ön nem tudja, ugy látszik, hogy apám meg anyám szattyánpucos volt és hogy a testemben dugó van!

— Tudom, de én mahagónifából készültem! — mondta a csiga. — A polgármester maga esztergályozott engem, neki esztergályozva van és sok öröme telik benne.

— Bizhatok ebben? — kérdezte a labda.

— Ne verjenek soha ostorral, ha hazudok! — mondta a csiga.

— Az ön beszélőtehetsége pompás, — szolt a labda, — de mind a mellett sem egyezhetünk meg. Ugy ahogy jegyese vagyok a fecskének. Valahányszor magasba repülök, mindig kidugja fészkeből a fejét és megkérdi: Akarnál?

Akarnál? Egyszer már igennel feleltem és eszerint ez anynyi, mint fél eljegyzés. Anynyit azonban megígérhetek, hogy soha nem feledek el önt!

— No, ebből sok a hasznom! — gondolta a csiga és többet nem beszéltek egymással.

Következő napon kivették a labdát. A csiga látta a mint madárhoz hasonlóan magasba repült és végre eltűnt szem elől. Minden alkalommal visszajött, de valahányszor a földet érintette, a magasba pattant ismét, már nem tudni, vágyódásból történt-e, vagy mert dugó volt testében. Kilencedszer azonban sokáig oda volt a labda és nem is tért vissza többé. A fiu kereste, kereste, de hát eltűnt, elveszett.

— Nagyon jól tudom, hol van! — sóhajtotta a csiga. — A fecske fészekbe került és felesége lett a fecskének!

Minél többet gondolt rá a csiga, a szerelme annál nagyobb lett. Eppen azért, mert megkapni nem tudta, vágyódása nőttön-nőtt és igazi oka ennek az volt, hogy a labda mást választott. A csiga folyton maga körül forgott és zúgott, de közben a labdára gondolt, amely gondolataiban egyre szebb és szebb lett. Így télt el néhány év — és ez öreg szerelem lett.

A csiga nem volt fiatal többé... de egy napon tetőtől-talpig megaranyozták. Ilyen pompás nem volt még soha! Igazi aranycsiga lett és olyanokat ugrott, hogy zúgott bele a levegő. Igen, ez nekem is tetszett, de egy napon borzasztó magasra ugrott és — eltűnt.

Mindenki kereste mindenfelé, még a pincében is, de nem találták sehol... Hová tűnt?

A szeméthordóba ugrott, a melyben mindenféle lim-lom

hevert: kiégett szén, szemét és moha, meg omladék, ami az ereszből hullott alá.

— Szép helyre jutottam! Aranyozásom egykettőre lekopik! Miféle ócska néppel kell itt egy társaságban lennem!

E közben egy szénroncsra sandított, amely tulközel fekküdt hozzá és egy különös, gömbölyű valamire, ami olyanak tűnt, mint vén alma. Amde nem alma volt, hanem labda. Sok éven át fenn az ereszen fetegett és a beléje halott viz csaknem szétmállasztotta.

— Istennek hála, végre eljött közlünk is valaki, a kivel beszélgetni lehet — mondta a labda és vizsgálni kezdte az aranyos csigát. — Tulajdonképpen szattyánbörből készültem, finom kisasszonynak keze varrt és dugó is van bennem, de ezeket most már aligha veszik észre. Az volt a szándékom, hogy felesége leszek egy fecskének, de szerencsétlenségre az ereszbe hullottam, öt évig fekküdtem benne és a viz egészen megpuhított. Ez persze hosszú idő egy fiatal leányra!

Amde a csiga nem felelt semmit, ráfigyelt a beszélőre és minél tovább hallgatta, annál bizonyosabb lett benne, hogy ő az.

Ekkor a eselődleány jött és megfordította a szeméteshordót.

— Hujjé! — kiáltotta. — Itt az aranycsiga!

A csiga megint szobába került, nagy tisztelettel övezték, de a labda nem került többé szóba. Öreg szerelméről a csiga se beszélt többé. Elmúlik a szerelem, ha az imádott öt éven át ereszben fekszik és megpuhul és nem ismer rá az ember, ha a szeméteshordóban találkozik vele.

Az erdőben sárgul a fa
Levele,
Sárga levél, száraz gally hull
Földre le;
Ott sem hagyja pihenni a
Forgó szél,
Kavarogva ragadja, ha
Utra kél.

Száraz a gally, lombtalan a
Teteje,
Nem hangzik most a kis
Madár éneke.
Szegény, hogy is dalolhatna
Kedvére,
Hőnehelykék hullanak a
Fejére.

ŐSZI DAL

Az erdőben sárgul a fa
Levele,
Sárga levél, száraz gally hull
Földre le;
Ott sem hagyja pihenni a
Forgó szél,
Kavarogva ragadja, ha
Utra kél.

Száraz a gally, lombtalan a
Teteje,
Nem hangzik most a kis
Madár éneke.
Szegény, hogy is dalolhatna
Kedvére,
Hőnehelykék hullanak a
Fejére.

oszt hun a fejem pisz-
hun a masinát. Osz
csak elkialtotta. hogy

zt akkor?
eg felhuzta az egyik
kicsinyelve mondta:
em éroztem én sóm-
éppen sömmit!
akodva pillantott rá
csakére:
gy láccik rajtam va-
hogy-édös apám.
érel Mer ezt nem sze-
t a bugyellárisából
nát, az asztalra csap-
sz, mönyetök be ma-
zér az izéer, én sose-

zért, mikor a fényké-
zták, már a kapuban

utassátok man.
reg kezébe vett egy
pet. Közél tartotta a
ez, majd messzebb s
etten szaladt ki a szá-
nyje... Hát én vó-
Ehün a málnafa is,
icsoda. No nézd, még
plomtorony is, van
átul, pedig ott nem is
plom.
nyóka a kép fölé ha-
ladd nízóm man.
an elszontyolodva, pa-
dóan mondta:
nyje... Olyan hara-
ormájú rajta kigyel-
enyecske is erősítette:
Montam én is!
Haraguttam is! — kiál-
az öreg vidám daccal.
add lássa mindönki,
haraguttam! Tögyétek
aran rámába, oszt mi-
temettök is lássátok,
haraguttam.
öreg asszony meghök-
nézett az urára.
nyje, hát mér haragu-
Azér! — kiáltotta az
lek. Még aszonta az a
szár fényképös, hogy
fogjak. Bolondot csi-
k belőlem oszt még mo-
jak-is. Mosolyogjon az
pja! Hát ezér hara-
m.
telen a menyecske
t komolykodva.
Tán nem teccik? Mi?
Hát...
öreg félszettel pisz-
t, sunyi mosoly szaladt
ja köré, hetykésen rán-
gyet a bajuszán.
Akkor vagyok én szép,
ragzok, ugye annyuk?
öreg asszony szeme
en szaladt az öreg
arcára. Mosolygott s
gen buggyant ki a szá-
Hát...
öreg meg csak annyit
rá belső megnyugvás-
Nohát.

ÖRÖM

ohazaik hirt hallanak ame-
rikai rokonaitól, de

TSZERES ÖRÖM

z amerikai rokonok pénz-
segítést is küldenek.

AMERICAN UNION BANK
OLCSÓBBAN ÉS LEGGYOR-
SEBEN UTALJA AT A PÉNZT
VÁROSZÁG BARMELY
RÉSZEBE.

EGYZÖL, ÜGYEK pontos és
számszeres elintézése.

NEGYEK a legjobb vona-
ra eredeti áron.

VILÁGOSÍTÁST ÉS TANÁ-
TOT INGYEN ADUNK.

AMERICAN UNION BANK
meth János, elnök.

list: 10 East 22nd Street,
a Bankpalotában.
lek: 1597 Second Avenue,
Corner 83rd Street,
NEW YORK.

GYERMEKEK MÜCSARNOKA

© 1922

ROHLFING

